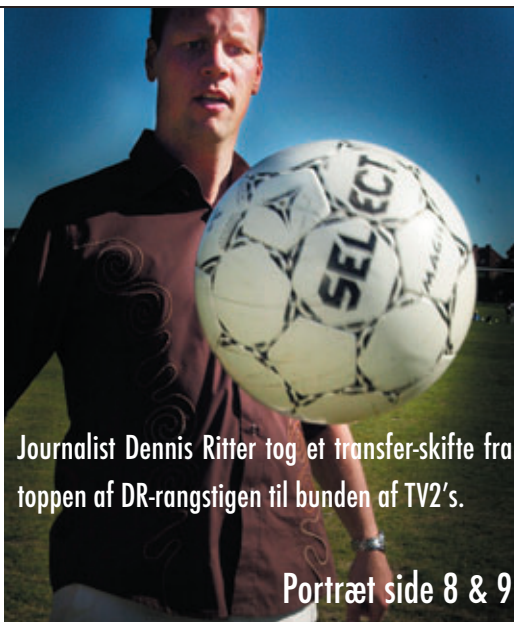

Den hvide tavle - sidste udvej eller nemmeste løsning for researchende DJH'ere? Jan Dyberg har gennem dette semester registreret tavlens opslag, og Illustreret Bunker har fået aktindsigt i hans data.

Se resultatet side 13

Journalist Dennis Ritter tog et transfer-skitte fra toppen af DR-rangstigen til bunden af TV2's.

Portræt side 8 & 9

Lise Lotte Krogh på barsel

Fra juli bytter hun hjælpeløse DJH'ere ud med et om muligt endnu mere hjælpeløst spædbarn. Men først ventede der et 'dybdybende' interview med Illustreret Bunker.

Side 7

I Hendes Majestæts Hemmelige Pressetjeneste

Selv en traditionelt hemmelighedsfuld organisation som Politiets Efterretningstjeneste har i det 21. århundrede brug for en pressetjeneste. Og til sådan et job skal naturligvis bruges journalister. Men hvad laver de egentlig, og hvordan er det at arbejde et sted, hvor anonymitet er en dyd?

Af Rene Gummer

Journalister i en hemmelig tjeneste? En modsætning der er til at tage at føle på. Siden Lars Findsen overtog ansvaret for rigets indre sikkerhed i marts 2002, har Politiets Efterretningstjeneste (PET) skiftet karakter fra hemmelighedernes højborg til en tjeneste, der aktivt søger kontakt med det samfund, den beskytter. Eller som Lars Findsen udtrykker det i årsberetningen:

'... et aspekt i arbejdet med at sikre at tjenesten fungerer så effektivt som muligt,

er, at tjenesten er i god kontakt med det omgivende samfund'.

En af måderne har været at ansætte et par journalister. Mikkel Thrane og Carsten Brink hedder de, og de har siden september 2002 knoklet med at gøre rigets mest hemmelige tjeneste åben og spiselig for danskerne. En hjemmeside, en årsberetning og en venlig attitude har betydet, at de nu får mellem fem og ti henvendelser fra journalister og borgere hver dag. Flere og flere henvender sig, for at høre hvad PET egentlig foretager sig.

"Vi skal have revet nogle fordomme ned. Folk tror jo, at PET er sådan noget STASI," siger Mikkel Thrane.

"Og en af måderne er jo at fortælle, hvad vi laver. Altså ikke specifikke sager, men overordnet. Så meget at befolkningen kan forstå, at der er en grund til, at vi er her. På den måde får vi også en dialog med folk."

Den dialog virker begge veje, og det kan PET bruge meget konkret. Forståelse for og tillid til tjenesten har betydet, at almindelige borgere og virksomheder er

begyndt at kontakte PET med tip. På den nye hjemmeside kan man endda - krypteret - meddele tjenesten, hvis man kender til folk, der har ondt i sinde. Mikkel og Carsten er dog lidt karrige med at oplyse om, hvor mange tip der er kommet ind, og om de har ført til noget.

"Der skal også være nogle hemmeligheder tilbage," griner Mikkel Thrane, der ellers åbner op for posen i et eksklusivt interview med Illustreret Bunker.

Side 14

Ikke ligesom alle de andre

Endnu et semester er ved sin ende. De sidste sandkorn løber hastigt igennem timeglasset, sommerens sødme og lune nætter nærmer sig, alt imens et nyt kuld forventningsfulde praktikanter ruster sig til at drage ud i virkeligheden på egen hånd. Som en større delegation Onkel Rejsende Macs, parat til at fortælle vores kommende læsere om den smarte ting, der får det til at regne, når man slår den op. Vi vil opdage og beskrive verden uden for den beskyttende boble - Fraggel-land. Vi skal væk fra Bunkeren, der stadig er firkantet og sætte spørgsmålstegn ved, om jorden stadig er rund.

Lars Bjerg sagde på vores første skoledag inde i Frøberts, at der herinde i lokalet sad én kommende Cavlingvinder, én kommende studievært, en del kommende kærester og ellers en masse almindelige journalister. Nogle af disse endda ikke blot almindelige, men også arbejdsløse. Det er garanteret blevet sagt til samtlige nye studerende på DJH, og sådan er det sikkert også blevet for de fleste årgange. Sådan en form for løbende metervare.

Det skal ingen af os fandt me, og undskyld sproget, tage til takke med. Redaktionen vil derfor gerne bruge sin sidste spalteplass på at sende en opsang - pakket ind som en kærlig opfordring - til vores medstuderende om at gøre noget ekstra fremover. For sin egen skyld. Og for mediebranchens skyld.

Lad være med blot at gøre det forventlige. Skriv de sikre artikler. Lave de sikre tv-indslag med de kedelige syncs og pænt påklistede dækbil- leder. Ikke fordi vi allesammen skal ud og vinde en Cavling. Overhovedet ikke. Men leg med jeres medier og leg med sproget. Udfordr det etablerede og til tider noget konservative mediebillede, så det udvikler sig på vores præmisser. Vis, at I ikke blot er endnu en metervare oppe fra Journalisthøjskolen i Århus. Vær istedet Onkel Rejsende Mac med jeres eget twist.

Nok for nu - god læselyst og fortsat god sommer allesammen.

ib@mail.djh.dk

Short Story: Et koncept, hvor vi lader fotografer fortælle en kort historie i billede og tekst. Alle interesserede opfordres til at indsende det gode billede samt en kort historie. Skriv til birch@mail.djh.dk eller mettemoerk@mail.djh.dk

Sandheden er derinde

Tekst af Lars Ohlsen - Foto af Casper Balslev

Lørdag d.22 maj satte filmmageren David Lynch og kvantefysikeren Dr. John Hagelin 500 århusianere stævne. Målet var at promovere transcendental meditation. Hvorfor i alverden skulle det interessere journaliststuderende? Det handler om inspiration.

Lyninspiration

David Lynch blev spurgt om, hvordan han fik ideerne til sine film. Svaret var enkelt: meditation. Faktisk havde Lynch fået hele ideen til sin seneste film "Mullholland Drive" gennem blot fire minutters meditation. Bestemt noget en journaliststuderende kan lære noget af. Vi bruger jo både timer og dage på ideudvikling, mindmaps og hvad det alt sammen hedder.

Skab fred

Så glem alt om dine læreres forslag om at "gå ud i verden". Sæt dig ned og mediter ti minutter om dagen. På den måde får du mere inspiration, end du kan bruge. Eneste ulempe er, at transcendental meditation ikke bare sådan er lige til at gå til. Det skal læres, og det er dyrt. Kursusprisen på 15.000 kroner kan måske virke overvældende for en SU-plaget studerende. Det er dog en lille pris for at skabe fred i verden og i dig selv.

Den nuværende redaktion takker af og ønsker en ny velkommen. Den nye redaktion består af Peter Hammer (ansv.), Maria Frahm, Mille Marie Christensen og Asger Juhl. Otto Jon Lerche-Jørgensen fortsætter. På fotosiden er Mette Mørk og Anders Birch de nye redaktører. Forslag til historier, ris og ros er stadig meget velkommen på ib@mail.djh.dk. Tak for de mange bidrag og god sommerferie.

illustreret bunker

danmarks journalisthøjskole
olof palmes allé 11 8200 århus n
telefon 8944 0490
ibunker.dk
ib@mail.djh.dk
2219 0078

redaktionen

ketil alstrup (ansv.) alstrup@mail.djh.dk
rikke marie dahl dahl@mail.djh.dk
sofie ahlgren sofie@mail.djh.dk
otto lerche lerche@mail.djh.dk
jesper zolek bulow@mail.djh.dk

billedredaktører

mads nissen nissen@mail.djh.dk
casper balslev balslev@mail.djh.dk

netredaktør

kasper jessing jessing@mail.djh.dk
lasse ronlev lasse@mail.djh.dk

vel vidende

velvidende@mail.djh.dk
steffen slumstrup
nicolai cosedis
sarah nathalie alexandra lichtenstein kaarsen

layout

mette mørk mettemoerk@mail.djh.dk
inhouse graphic www.ihg.dk
lise kryger

illustrationer

sisse sejr-norgaard

stud.århus-ansvarlig

mille m. christensen mille@mail.djh.dk

trykkeri

trykcentralen, viby 8628 4866
oplag 2000
illustreret bunker uddeles til studerende og ansatte på djh samt til praktikanter og redaktioner på praktikpladserne og på sdu og ruc

citater, billeder og andet materiale fra bladet må kun bringes med udførlig kildeangivelse

udgivelse

17. juni 2004

forsidefoto

theis mortensen

Spar hvor der spares kan

Skolens bestyrelse har bedt om en budgetanalyse af syv udvalgte områder, hvor der øjnes mulighed for besparelser, der batter. Og endnu engang står skolens bibliotek for skud

Af Simon Sandfeld

Når den store lup endnu engang løber over Journalisthøjskolens tyndslidte budgetbilag, skal det, ifølge skolens rektor, ses som en slags rettidig omhu.

Budgetanalysen foretages for at etablere en 'nød-spare-beredskab' til dårlige tider. Det kan det nemt blive til efteråret, hvor regeringen vedtager ny finanslov, der på den ene eller den anden måde skal finansiere det famøse skattestop. En oplagt metode er at tage fra de pengeposer, der gives til de danske uddannelsesinstitutioner, og det vil være et hårdt slag for DJH.

I forvejen skal den gamle skole spare 1% på budgettet hvert år, og det har i en årrække gået hårdt ud over undervisningen. Faktisk svarer det i rede penge til én fuldtidsstilling om året. Yderligere besparelser på den konto vil forringe uddannelsens indhold mærkbart. Derfor har bestyrelsen bedt skolens ledelse om en budgetanalyse af syv udvalgte poster: Biblioteket, rengøringen, driften af kantinen, økonomiafdelingen, skolens eget SU kontor, og endelig selve fotojournalistuddannelsen, som på trods af de studerendes delvise egenfinansiering af materialer, er en dyr fornøjelse.

Ingen selvstændig bevilling

Som nævnt i Illustreret Bunker tidligere på året er biblioteket en oplagt sparepost, og det ærgrer rektoren.

"På SDU og RUC har man særskilte bevillinger på biblio-

teksområdet, fordi de er en del af universitetsbibliotekerne. Vi skal selv finde pengene til biblioteket på det ordinære driftsbudget", forklarer rektor Kim Minke.

Han så gerne, at der fra undervisningsministeriets side blev lavet en bevilling til driften af biblioteket på journalisthøjskolen. Det ville sikre bibliotekets fortsatte eksistens. På den måde vil man også fortsat kunne hjælpe studerende fra andre uddannelser. Eksempelvis er de studerende fra medievidenskab på Århus Universitet hyppige gæster i Bunkeren, når der skrives specialer, men på nuværende tidspunkt kan det være svært for skolen at mønstre den nødvendige gæstfrihed:

"De kommer på grund af bibliotekets høje grad af aktualitet og relevans i samlingen, som faktisk er landets største, når det gælder medierelevante emner. Men det kan jo ikke passe, at man skal ærgre sig hver gang biblioteket servicere en studerende udefra, bare fordi man ved, at pengene går fra DJH's egne studerende," siger rektor Kim Minke.

Samtidig fortæller han, at statsbiblioteket i Århus er meget bekymrede for en lukning af Journalisthøjskolens bibliotek, da man ikke har ressourcer til at betjene DJHs 800 elever.

Lad fornuften råde

Da Illustreret Bunker kontaktede undervisningsministeriet, for at forelægge dem sagen om bibliotekets potentielt fatale skæbne skabte det en del virak. Man

kunne ikke umiddelbart finde ud af, om der er et decideret lovkrav til skolen om at have biblioteksfaciliteter, og under alle omstændigheder ville man ikke udtale sig, førend Institutionsstyrelsens jurist var tilbage fra ferie.

Slutteligt lykkedes det dog at fange Susanne Åsted fra undervisningsministeriet, der mente at man i denne sag kunne bruge sin "sunde fornuft":

"Når næsten alle uddannelsesinstitutioner i Danmark har et bibliotek i en eller anden form, er det nok fordi, der er et stort udbytte af det," slog hun fast.

Efter flere gode eksempler på hvordan man kan benytte den sunde fornuft, når man skal vurdere om noget er en god idé eller ej, konkluderede Susanne Åsted:

"Det at have et bibliotek er normalt en styrke, og det ville være betænkeligt at afskaffe så vigtig en vidensbase".

Så enkelt kan det siges, budgetanalyse eller ej, og heldigvis er den sunde fornuft endnu ikke helt forsvundet fra DJH.

"Med det fokus, som blandt andet evalueringsrapporten har på at øge de kommende journalisters generelle viden, så vil biblioteket være et forkert sted at spare. På den anden side kan det ikke afvises, og en selvstændig bevilling til biblioteket ville spare os for de overvejelser," opsummerer Kim Minke.

Budgetanalysen bliver forelagt bestyrelsen d. 16. juni efter redaktionens deadline.

sandfeld@mail.djh.dk

Biblioteket er et af de områder, hvor DJH må overveje at føre sparekniven for at budgetterne kan overholdes.

Foto: Casper Balslev

KORT NYT

InfoMedia med hjem

Fra næste semester kan DJH'ere researche på InfoMedia hjemmefra. I maj satte Kim Minke sin underskrift på kontrakten mellem DJH og InfoMedia. Den skulle egentlig være underskrevet allerede i januar, men har i den grad voldt problemer. Et væsentligt stridspunkt har været spørgsmålet om fjernadgang. Med den endelige kontrakt er det kommet på plads.

It-afdelingen er ved at købe en ekstra server, som skal håndtere fjernadgangen, og Nils Mørk & co. tester over sommeren systemet, som er planlagt klar til brug fra efterårssemesteret.

/hammer

Kræsne praktikansøgere

Praktikkens anden runde er overstået. Status er, at der både er pladser og praktikanter tilbage: Fem DJH'ere, fire RUC'ere og en SDU'er mangler praktikplads, og seks praktikpladser står tomme.

"Og ja - man må vel kalde det kræsenhed," udtaler Pia Færing. Derudover har fire-fem DJH'ere allerede nu valgt at tage orlov eller lade sig dumpe.

/dahl

Ledighedskurven knækker

For første gang i fire år er der fald i ledigheden blandt journalister. Endda på næsten én procent set i forhold til året før. Således var den reelle fuldtidsledighed i marts måned 10,2%. I marts for et år siden var den oppe på 11,0%.

Der er ingen aktuelle mandtællinger af ledige nyuddannede, men tallene fra januar viser, at over 22,25 procent går ledige, et år efter de er færdige på DJH. Tallet for SDU er 24,75 procent.

/lerche

TA' BUSSEN

HVIS DU HELLERE VIL BRUGE DINE PENGE SAMMEN MED VENNERNE...

KUN 120 KR
For studerende og seniorer fra mandag til torsdag

Linie 888

ÅRHUS ROSKILDE KØBENHAVN

Rejsetid under 3 timer
Afgang fra Århus rutebilstation
Også let og billigt til Kastrup Lufthavn ✈️

Telefon: 70 210 888
Online booking: www.abildskou.dk

Abildskou A/S

DJH inspicerer terrænet i Kosovo

I demokratiet og den frie presses navn er DJH i færd med at oprette et medieinstitut i den urohærgede, ex-jugoslaviske provins Kosovo

Af Asger Juhl

I Kosovo kan de færreste journalister skrive en nyhed eller lave et ordentligt interview. Det mener Jørgen Ringgaard, leder af DJH's internationale sekretariat, og dermed synger han samme sang som den europæiske sikkerheds- og samarbejdsorganisation OSCE.

Ringgaard har for nylig rejst i den krigshærgede provins for at gøde jorden, så der snart kan spire en ny journalistikskole op i Kosovo. Demokratiet skal have et brohoved på Balkan, og det skal sikres ved at lære journalisterne de basale journalistiske færdigheder.

"Vi vil lave en skole, der kan uddanne journalisterne i landet bedre og dermed styrke pressen. Hvis den frie presse fungerer godt, skubber den demokratiet i den rigtige retning," fortæller Jørgen Ringgaard.

Danskeren besøgte landet i marts, da krigshandlinger på ny blussede op mellem serbere og albanere. Og det er netop den etniske konflikt i landet, der er den største hindring for den nye skole.

"Vi insisterer på, at alle landets medier skal bakke om det nye medieinstitut, men det er meget vanskeligt at få dem til at sætte sig ved samme bord for at snakke sammen. Serberne vil

ikke snakke med albanerne og omvendt," konstaterer Jørgen Ringgaard. Han håber på, at det løser sig alligevel.

"Det fælles behov for bedre efteruddannelse til journalister er et væsentligt argument," pointerer han.

Dårlige journalister

Og behovet er der. Ringgaard inddeler Kosovos journalister ind i to kadrer. Den ene er den gamle garde, som har været med siden Milosevic. Den anden består af radikale unge, der red på systemskiftets optimistbølge og blev rekrutteret til den nye presse. Begge grupper er for dårligt uddannede og har i høj

grad brug for efteruddannelse, som det nye Medieinstitut vil satse på.

I foråret har OSCE i en række rapporter peget på behovet for en mere professionel presse i Kosovo og beskyldt de albanske medier for at have pustet til ilden under optrappingen af konflikten i marts i år. OSCE skabte med sine udtalelser furor, men satte fokus på nødvendigheden af en uafhængig presse og fik dermed banet vejen for DJH's internationale afdelings engagement i dette hjørne af Balkan. Indtil videre betaler OSCE for det nye medieinstitut, men andre donorer forventes at støtte projektet, og på sigt skal skolen i Kosovo

tjene sine egne penge.

DJH i hele verden

"Mange af vores projekter foregår i lande, der er i en overgangsfase mellem diktatur og demokrati. Dem prøver vi at skubbe i retning af mere demokrati ved at forbedre den nationale presse," fortæller Jørgen Ringgaard.

Ud over Kosovo hjælper DJH med at lave skoler og undervisningsplaner i mange andre dele af verden. Østeuropa, Balkan, Afrika, Sydøstasien, Mongoliet og snart også Arabien og Indien er blandt de områder, der nyder godt af DJH's ekspertise.

juhl@mail.djh.dk

iBunkerens fald og snarlige genopstandelse

En dårlig hjemmeside blev revet ned med store genopbygningsplaner. Siden har iBunker ligget i koma, men nu er der livstegn

Af Rikke Marie Dahl

Klik ind på iBunker.dk... stadig ikke noget? Planer om et fantastisk forum for videbegærlige journaliststuderende har ligget underdrejet i et års tid efterhånden. Vi skruer tiden tilbage:

"Det kan ikke passe, at en avis som Illustreret Bunker ikke har en ordentlig hjemmeside," ærgrede Kasper Jessing sig for over et år siden til en idéudvikling. Det gav ham posten som netredaktør. Siden har det været en kamp for at få en noget lemlæstet

hjemmeside op at køre.

"Vi mangler penge," lød forsvaret fra iBunker-redaktionen. Men eftersom moderorganet også kun lige løber rundt, var der ikke noget at komme efter på den front.

"Hvordan går det egentlig med den der iBunker," har man ofte kunnet høre Illustreret Bunkers ansvarshavende redaktør Ketil Alstrup spørge netredaktøren. Svar:

"Jaaamen, vi holder møde i næste uge!"

Men hvad er der sket? Ikke

meget udover en masse forhandlinger for at få hjemmesiden til at leve op til ægte Jessing-perfektionisme. Intet er godt nok til DJH'ere.

"Vi skal give Lixen og Bermudas hjemmesider baghjul!" erklærer webredaktøren.

Klar næste semester

Men ok, noget er der sket: Kaj afskaffede portotilskuddet til Illustreret Bunkers trykte version, men lovede i samme sætning at give et tilskud til en digital version af Illustreret Bunker. Det

blev til 15.000 kroner, hvoraf de ti kun er til låns. Og med den dejligt forløsende pose penge fra Kaj burde hjemmesiden være vej.

Og det er den! En grafiker er sat på sagen og sidder i skrivende stund og arbejder på en spritny hjemmeside:

"Det er ikke helt til at sige, hvornår den er klar. Men snart," lyder det optimistisk fra Kasper Jessing. Hans plads som netredaktør overtages af Lasse Rønlev, der allerede har været inde over arbejdet med at få hjemmesiden

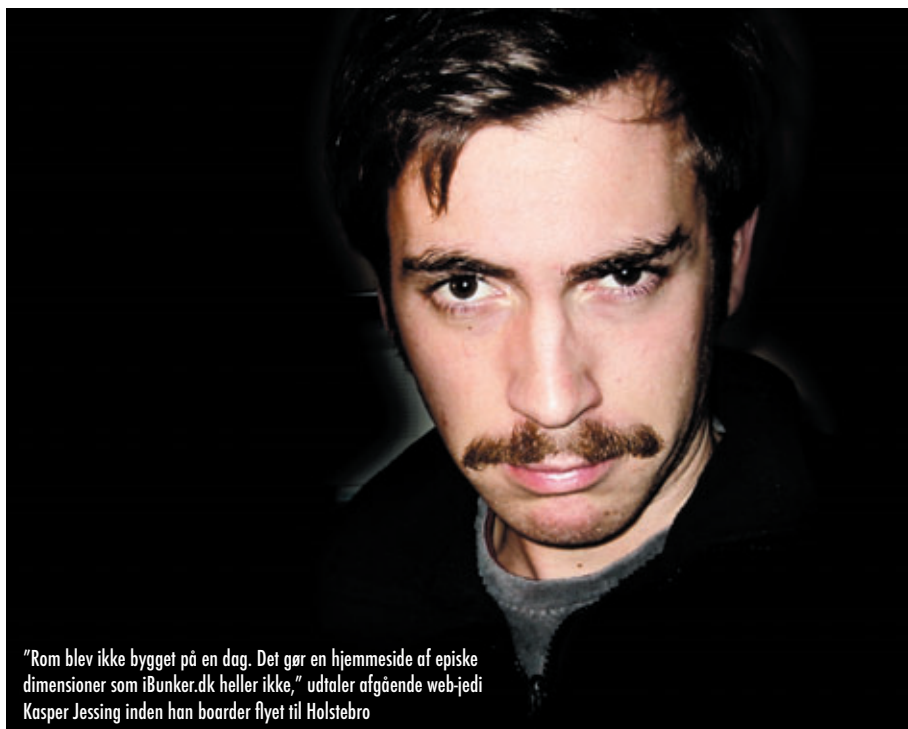
op at stå.

"Ambitionen er at gøre den til startside for alle DJH'ere," prædiker Lasse Rønlev, og lover i samme åndedrag hjemmesiden klar til semesterstart i september.

Imens vi venter: Til de der har lyst til at tjekke praktikantlisten – den nuværende iBunkers eneste feature – kan jeg afsløre, at *page cannot be displayed*.

Vi ses på nettet til september – og JA, denne gang skulle den være god nok!

dahl@mail.djh.dk

"Rom blev ikke bygget på en dag. Det gør en hjemmeside af episke dimensioner som iBunker.dk heller ikke," udtaler afgående web-jedi Kasper Jessing inden han boarder flyet til Holstebro

Nogenlunde sådan kommer iBunkers hjemmeside til at se ud.

Design: Monica Rzesot

Hvem har ansvaret?

En tvist om ansvaret for branden har betydet, at der først nu kommer gang i reetableringen af fløjen til CFJE

Af Trine Østergaard Thomsen

Brand på Journalisthøjskolen. Sådan lød alarmen den 20. marts sidste år, hvor en næsten færdigbygget fløj ved DJH blev ødelagt af en voldsom brand. Det var blot få uger før, at fløjen skulle huse Center For Journalistisk Efteruddannelse (CFJE). Dengang

forventede skolen, at der ville gå to-tre måneder før bygningerne kunne bruges, men det viste sig, at det skulle tage meget længere tid. For hvem havde ansvaret for branden? Og hvem skulle betale for genopbygningen? Disse spørgsmål har indtil nu – over et år efter branden – stået ubesarede, og fløjen kan først nu

reetableres.

Kort tid efter branden blev et brandteknisk firma sat til at undersøge bygningen. De var ikke i tvivl. Det var et gulvafslibningsfirma som var ansvarligt.

Sag ved byretten

Ved juletid anlagde statens advokat, Kammeradvokaten, og undervisningsministeriet sag mod gulvafslibningsfirmaet ved byretten i Århus. Men så blev der sået tvivl om brandeksper-

terne. Var de nu også uvildige? Det var gulvafslibningsfirmaet i tvivl om, for de havde ikke været med til at godkende dem. Et firma fra Stockholm blev sat til at vurdere bygningen og kom frem til samme konklusion som de oprindelige brandeksperter. Branden var gulvafslibningsfirmaets skyld.

Renovering: Seks millioner

I det års tid, der er gået, har fløjen været forsejlet, for at der ikke

skulle ødelægges bevismateriale, og håndværkerne skulle først gå i gang, når ansvaret for branden var placeret, og en entreprenør har for nylig givet et overslag over, hvad det vil koste at gøre fløjen brugelig.

Prisen lyder på seks millioner kroner. Dertil kommer betaling af brandteknikere og sagsomkostninger. Hvem der skal betale regningen, skal afgøres i retten.

trine@mail.djh.dk

Arkivfoto: Kristian Djurhuus

Annonce: En dybt seriøs hyggeklub søger nye spillere

Hygge, øl og fodbold. Det er de tre vigtigste ting i FC Åben Modus' serie 6 hold – i prioriteret rækkefølge. Kort fortalt blev klubben startet denne vinter for og af alle os journaliststuderende, som egentlig gerne vil spille lidt bold, men ikke gider starte i en ny klub, hvor man ikke kender nogen. Vi træner to gange om ugen – mandage og onsdage kl. 18.00 på Møllevangskolen – med kamp i weekenden. Kontingentet er 250 kr. pr halv sæson

– et rent røverkøb, intet mindre.

Vi har just afsluttet første del af sæsonen i serie 6, og det er endt med en flot 3. plads – a point med nr. 2 og tog som det eneste hold point fra nr. 1. Det betyder, at vi kommer til at spille om oprykning til serie 5 til efteråret.

Vi er egentlig lidt ligeglade med, hvor meget du har spillet før, fordi det handler mest om at have det sjovt og hyggeligt (men man hygger og morer sig

jo mere, når man vinder). Lige nu har vi spillere, der har spillet alt fra ynglingebold til serie 1, så der er plads til alle.

Trænger du til en omgang fodbold, så står vi med åbne arme og venter på dig. Især hvis du betaler dit kontingent...

Vores hjemmeside (under stadig udvikling): www.fcaabenmodus.dk

Mailingliste: skriv en mail til fodboldklubben-feed@mail.djh.dk

KaJ præsenterer

KaJNyt

Billige forsikringer

Mange studerende er ikke forsikret, og hvis uheldet er ude, kan det have store konsekvenser for økonomien. Derfor har KaJ siden 1. april kunnet tilbyde billige forsikringer til alle medlemmer gennem Dansk Journalistforbund.

F.eks. tilbydes en familieforsikring. Den dækker langt de fleste områder. Det gælder både indbo, rejsegods, ansvar og retshjælp. Familieforsikringen dækker hele husstanden - samlever, børn og sambo.

- Indboforsikringen dækker uden selvrisiko, så du ikke selv skal punge ud, hvis cyklen bliver stjålet, eller du taber computeren og kameraet ned ad trappen. Du er dækket med op til 548.000 kroner på indboskader.

- Dit rejsegods er dækket i tre måneder, men tager du længere tid af sted, er det gratis at forlænge dækningen.
- Du er desuden dækket i tilfælde af brug for retshjælp med op til 75.000 (dog med en selvrisiko på 10 procent).
- Kommer du til at cykle ind i naboens bil, er der også råd for det.
- Ansvarsforsikringen dækker, hvis du kommer til at påføre andre personer eller ting skade.

En familieforsikring gennem Dansk Journalistforbund koster lidt forskelligt afhængig af, hvor du bor:

København 1.145 kroner om året

Århus 1.061 kroner om året

Odense 641 kroner om året

Og i resten af landet koster den typisk 508 kroner om året.

Du kan desuden få bilforsikring, ulykkesforsikring og sågar knallertforsikring til favorable priser, der godt kan passes ind i det stramme budget på SU eller praktikløn.

Læs mere om forsikringerne på KaJs hjemmeside www.kajnet.dk

Er du endnu ikke medlem af KaJ, kan du downloade et indmeldingsskema på KaJs hjemmeside eller komme forbi vores kontor i lokale 115.

Er du i tvivl om noget, er du altid velkommen til at henvende dig direkte til bestyrelsen på gangene på DJH, komme forbi kontoret eller skrive en mail til kaj@mail.djh.dk

Læs nyheder fra KaJ i det nye nummer af KaJNyt, som vil være at finde på hjemmesiden, på mail og på skolen. Læs blandt andet om KaJs kamp for bedre indhold i praktiktiden, Anders Fogh på DJH og Kravlingnomineringer.

Kredsen af Journaliststuderende
Olof Palmes Allé 11
8200 Århus N
kajnet.dk

Fra blæksprutte til bleskift

Hun er DJHs knudepunkt. Som studiesekretær på førstedelen samler Lise Lotte Krogh trådene og arbejder for at stille studerende, undervisere og kolleger tilfredse. Men nu må DJH snart klare sig uden, for den 6. juli forlader hun os for at gå på barsel

Af Stine Lynghard
Feat. Turi Kjestine Meyhoff

En stork er under indflyvning til DJH. I dens næb hænger lille Amalie i en lyserød stofpose. Med sig har storken også det kæmpe tomrum, der opstår, når Lise Lotte Krogh om en måned går på barsel. Hun er de studerendes bedste ven. Den eneste, man altid kan regne med en lille opmuntrende mail fra, når kilderne svigter og SU'en er opbrugt.

Men hvem kommer nu til at fylde vores indbakke, mens Lise Lotte skifter bleer og skovler baby mos?

Sekretær i første række

"Navnemæssigt kommer jeg nok stadig til at stå på de mails," siger Lise Lotte betryggende, og vi kan alle ånde lettede op.

Hvordan tager de andre sekretærer det, at du bliver ved med at tage søgelyset, selvom du ikke er her?

stille. Skal vi lave en mailliste for Heidis skyld?"

Ja, tror du ikke, hun ville blive glad for det?

"Jeg tror sgu, hun ville være bedøvende ligeglad."

Men det er jo dig, der er kendt. Vi troede faktisk, hun hed Helle. Tror du ikke, hun er ked af det?

(lang pause) "Jeg ved det faktisk ikke så. Det er et meget godt spørgsmål..."

Svært ved at undvære arbejdet

Lise Lotte forklarer, at hun ikke er typen, der kan være hjemme-gående husmor. Hun mener slet ikke, hun kan undvære arbejdet på skolen.

"Hvis omlægningerne af 1. delen kommer i gang, vil jeg gerne følge lidt med og sætte mit præg på, at de får koordineret det administrative godt nok. Jeg vil ikke sættes af udviklingen, så stærkt som det går i dag," forklarer hun.

være Lise Lottes fødselshjælper, når lille Amalie ankommer 3. august.

"I det hele taget betyder mit arbejde utroligt meget for mig. Derfor kommer jeg tilbage allerede 21. februar."

Allerede?? Der er jo over et halvt år til!

Lise Lottes chef, rektor Kim Minke, mener heller ikke, at Lise Lottes midlertidige exit er til at spøge med.

"Det bliver svært at undvære hende, men kvinder har ret til at få børn, og det har Lise Lotte også. Det bliver svært at træde ind i hendes fodspor. Hun løber skide hurtigt, og hun tænker hurtigt og snakker hurtigt."

Hvorfor er det godt, at hun snakker hurtigt?

"Jeg ved ikke, om det er godt, men det gør hun..."

Så skal der gives karakter!

Heldigvis for os er det ikke kun arbejdet, Lise Lotte kommer til

mig."

Hvad skulle vi have gjort for at få højere?

"Jeg tror faktisk ikke rigtig, I kunne gøre noget. Ej, så siger vi 8."

Hvorfor sniger du dig op på 8 nu?

"Fordi du nu siger det dér med at kunne gøre noget bedre. I kunne nok ikke gøre ret meget."

Vi er bare gode nok, som vi er?

"Ja. Altså der skal være de dér nuanceforskelle på de studerende. De værste af dem har vi heldigvis ikke ret mange af."

Underviserne værre end de studerende

Enkelte gange har Lise Lotte oplevet ubehagelige studerende på sit kontor, der bare ikke vil forstå, at der for eksempel ikke er noget at gøre, hvis de har afleveret for sent. Om det siger leder af førstedelen, Henrik W. Jørgensen:

"Hun har opdraget sig selv til

dem, og de læser også af hos os," siger hun.

Er de større bisser, end de studerende?

(lang pause efterfulgt af et skraldgrin)

Er det et stiltiende ja?

"Nogle gange." (pause). "Det er svært at svare på det her," griner hun.

"Men for eksempel kan de finde på at læse af på mig, hvis jeg i deres øjne har givet dem for mange studerende på et hold. Ind imellem bliver man bare røvtræt af dem. Andre gange går det bare ind af det ene øre og ud af det andet."

Der er dog hverken baseballbat eller alarmknap under bordet i tilfælde af, at en studerende eller en underviser bliver sur over ikke at få deres vilje.

"Nogle gange kunne det være rart at have noget afspærrings-tape, vi kunne sætte på ovre ved døren," tilføjer Lise Lotte med et grin.

Leder af førstedelen, Henrik W. Jørgensen om Lise Lotte

"Hun har et meget stort overblik over det praktiske. Når vi andre kommer med nogle vilde ideer, viser hun os det praktiske ved det, og så kan vi godt se, at ok, det kan måske ikke lade sig gøre."

Ord: Bestemt, retfærdig, kærlig

Kim Minke om Lise Lotte

"Hun løber skide hurtigt, og hun snakker hurtigt og tænker hurtigt."

Ord: Hurtig, sjov og engageret

Skolen egen Liselotte Krogh går snart på barsel - om den kommende lille pige vil give hende tid til at nyde solen på ryggen, må kun tiden vise.

Foto: Martin Bubandt Jensen

Kantinedamerne om Lise Lotte

"Hun køber meget kakaomælk, drikkekultura og sund mad."

Ord: Besværlig og ubeslutsom.

Illustreret Bunkers Chefredaktør, Ketil Alstrup om Lise Lotte

"Skolen bliver et ragnarok, når hun forsvinder! Jeg er glad for, at jeg skal i praktik nu, så jeg ikke kommer til at opleve kaoset. Hun holder jo sammen på alt."

Ord: Hjælpesom, troværdig, gravid

"Det tror jeg, de er fuldstændig ligeglade med. Det taler vi aldrig om."

Der er ikke sådan en intern kamp om at komme til?

"Overhovedet ikke."

Tror du, Heidi Riis Nielsen (studiesekretær for 2. delen, red.) håber lidt på sin storhedstid, mens du nu er væk, så hun kan få lov at blive set og elsket lidt?

"Nååh... Hun bliver da også elsket, men det er sådan lidt i det

Hvad er det bedste ved dit job?

"Hele kontaktfladen. Både studerende, undervisere og kollegerne. Og den frihed under ansvar vi har. Vi er aldrig blevet bremsede i at udvikle på nogle ting. Og så det samspil, Heidi og jeg har på kontoret. Det er skide hyggeligt."

De to sekretærer ses også privat, og faktisk skal Heidi

at savne.

Kommer du til at savne os?

"Ja!"

Hvor meget på en skala fra 1-10?

"7."

Hvorfor 7?

"Selvfølgelig kommer jeg til at savne de studerende og omgivelserne. Men der er også andre ting, som kommer til at trække i

at være bestemt. Det er hende, de studerende kommer og klager deres nød til, hvis de ikke lige har fået en bestemt workshop. Det kræver ind imellem en bestemt dame på den post."

Lise Lotte afslører imidlertid, at Henrik W. Jørgensen overser en anden besværlig gruppe. Underviserne.

"Vi har al kontakten med

Og mens Lise Lotte skifter de besværlige undervisere og studerende ud med en besværlig skrigballon, indtages kontoret af hendes afløser Karin Degn Andersen. Velkommen til knudepunktet.

– Og på gensyn, Lise Lotte!

meyhoff@mail.djh.dk
lynghard@mail.djh.dk

Med verdens øjne rettet mod sig

Dette er en fortælling om en journalistisk kometkarriere. Om at have 90 minutters fri taletid til 1.5 millioner opmærksomme, men også ubarmhjertige seere, som med garanti ikke zapper væk. Om at nå toppen indenfor sit felt for derefter at vælge at starte helt forfra. På bunden. Nede i dynget hos alle de andre anonyme journalister. Bare for udfordringens skyld

Af Jesper Zølck, Foto Ditte Valente

I den brede offentlighed – så bredt som fodbold nu rækker – er Dennis Ritter bedst kendt som manden bag mikrofonen til en lang række af DR's fodboldtransmissioner. Han kommenterede allerede som 29-årig VM-finalen 2002 mellem Brasilien og Tyskland fra et sambadansende og stopfyldt stadion i Japan og var i en årrække stemmen i tv, når det danske landshold løb på banen. Måske ikke en af de

største stemmer igennem tiderne. Dennis Ritter har ikke på samme måde som en Flemming 'Huttelihut' Toft, en Gunnar 'Nu' Hansen eller en Svend 'han skyder, nej, han venter...' Gehrs formået at mejsle sig fast i den danske fodboldhistorik og blive et vokalt symbol på Danmarks storhed på grønsværen. Ikke en gang et rammende, folkejet citat som mellemnavn er det blevet til. Dertil har hans epoke bag mikrofonen været for kort, og

retfærdigvis skal det nævnes, at præstationerne på banen heller ikke har tilhørt de mest mindeværdige kapitler i det danske landholds historiebog.

I begivenhedernes centrum

Men nu skrives historien jo ikke kun af de største øjeblikke. Heldigvis. Den skrives hele tiden og med skiftende fokus. Og Dennis Ritter har, siden han tog afsked med Journalisthøjskolen i februar 2000, i den grad befundet

sig, hvor historien blev skrevet. Lige der hvor hele verdens øjne var rettet mod.

Han var med til de olympiske lege i Sydney i sommeren 2000 som reporter og kommentator for DR-sporten og kommenterede sin første danske landskamp i november samme år. For øvrigt en venskabskamp Danmark vandt med 2-0 over Tyskland på to mål af Dennis Rommedahl. Han har lavet reportager fra Tour De France de sidste fire

år, kommenterede Liverpools vanvittige 5-4 sejr over Alaves i UEFA-cupfinalen i 2001, og var med under hele VM 2002 i Japan/Korea. Dertil kommer en række kvalifikationskampe til VM- og EM-slutrunder.

Dennis Ritter har med andre ord lavet alt det, alle med bare en smule sportsjournalist i årerne drømmer om. Intet mindre.

Bjergene bliver ikke højere, kampene ikke større. Og så endda på rekordtid. Alligevel

Dennis Ritter om...

Kantine-Ida:

Jeg bliver stadig genkendt af Ida, når jeg kommer på skolen. Første gang sagde hun, at jeg havde taget på – og der stod jeg så med min kage og kaffe. Næste gang sagde hun heldigvis, jeg havde tabt mig igen. Hun snakker i det hele taget meget.

Fodboldspillere:

Generelt synes jeg, at fodboldspillere er krukede. De er ganske enkelt nogle forkælede møgunger, der har en eller anden form for mistro mod os journalister.

DJH:

Jeg var en af min årgangs største kritikere af DJH. Jeg plejer ofte lidt provokerende at sige, at jeg var en bedre journalist, før jeg startede på skolen. Det passer sikkert ikke, men det skal ikke stoppe mig i at sige det.

Den bedste kamp i historien at kommentere:

Altså, det nemme svar ville selvfølgelig være Danmark-Sovjetunionen 4-2 i Idrætsparken '85, så det svarer jeg ikke. Måske Danmark-Belgien 3-2 under EM '84. Den kamp havde alt. Der kunne man få brugt hele registret.

Danmarks chancer ved EM:

Jeg bliver meget overrasket, hvis de går videre fra den indledende pulje. Jeg tror, modstanderne har regnet os ud. Luk af for fløjene, og så har vi jo ikke så meget andet. Portugal vinder!

...om Dennis Ritter

Poul Hansen, fodboldeksperter på Viasat sport, medkommentator for Dennis Ritter under VM:

- Han er meget sympatisk, ikke de store udsving. Ualmindeligt godt sprog, det kan man jo se, når han får lov til at kommentere en VM-finale som 29-årig. Altid forberedt til fingerspidserne. Man kunne aldrig fange ham på det gale ben. Selv når det var om ting, der var foregået før hans tid.

Jes Høgh, medkommentator for Dennis Ritter under bla. VM-kvalifikationen og VM. Kommenterer nu Premier League på Canal+:

- Pragtfuld fyr, meget jordnær. Jeg kan nu ikke forestille mig, han selv har været den helt store fodboldspiller. Han virker ikke lige som prototypen på en fodboldspiller. Jo, måske som tankcenterforward. Men han ved meget om det. Meget forberedt, nærmest overforberedt, men det flyder lidt for ham, når det gælder planlægning af ture. Det var for det meste mig, der stod for at finde frem og sådan. Jeg har lidt på fornemmelsen, han godt kunne fare vild i en telefonboks.

Olav Skaaning, chef, DR-sporten:

- Han er en meget dygtig og samvittighedsfuld journalist. Går utrolig meget op i detaljerne. Og så har han nogle åbenlyse sproglige gaver. Han har en evne til at bruge sproget i et indslag, som ellers kunne stritte til alle sider, på en måde, så det bliver let forståeligt.

betegner han ikke sig selv som en decideret sportsnørd.

"For mig var det meget det at være i begivenhedernes centrum. At stå lige midt i det alle taler om. Det, synes jeg, er helt fantastisk. For mig er kicket det samme, om det så er et bryllup, et folketingsvalg eller en landskamp, alle taler om. Bare jeg er med til at fortælle det."

Skiftet ned på gulvet

At det ikke kun er sporten, der trækker i ham, satte Dennis Ritter en tyk streg under, da han i februar 2004 valgte at skifte prestigejobbet på DR-sporten ud med en mere ydmyg plads på TV2-nyhederne. Vel at mærke kun få måneder før han skulle have været DR's ankermand på EM i Portugal og OL i Athen. Et skifte som har været svært på flere planer.

"Det har selvfølgelig været svært at skifte nedad hierarkiet, det kan jeg lige så godt erkende. Nu er jeg kommet helt ned i bunden. Ned på gulvet. De første to måneder var der faktisk folk, der kom hen og spurgte, om jeg var praktikant. På DR var jeg jo helt oppe i toppen," forklarer Dennis Ritter og illustrerer i næste åndedrag, at han nok har forladt sport på tv, men stadig har sportsklischeerne siddende lige bag den polerede nyhedsfacade.

"Under brylluppet lavede jeg for eksempel en historie om jagten på det perfekte billede på balkonen til 19-nyhederne dagen efter. Her rendte jeg så rundt inde på Amalienborg slotsplads i 12 timer og kunne se alle mine andre kollegaer lave det, jeg gerne ville lave. Dét jeg havde været vant til at lave på DR. Der følte jeg virkelig, at jeg var sat, ikke bare ude på sidelinjen, men helt ude på den anden side af stadion. Men fair nok, jeg er ny i TV2-systemet. Man skal jo lige kravle, før man kan gå."

Og på nyhederne hjælper fire års rask gang på DR-sporten ifølge Dennis Ritter ikke stort.

"Det var en svær start - ligesom at få skåret begge arme af og så stadig skulle forsøge at fange småkagerne i dåsen. Jeg følte mig fuldstændig forudsætningsløs det første lange stykke tid. På nyhederne er der meget større krav til måden, du fortæller historien på og din billeddokumentation. I sportsjournalistik er der meget mere, der giver sig selv - der er altid action i billederne, så man får ligesom det hele serveret. Men det var udfordringer, jeg ville have - og det har jeg i den grad fået."

Om at finde sin hylde

Til trods for den hårde start er Dennis Ritter sikker på, at det var den rigtige beslutning for

"Bjarne Riis er utrolig svær at interviewe. Han skal kende journalisten virkelig godt, før han begynder at åbne op. Og dog. Mig kendte han ret godt, alligevel sagde han ikke et kuk."

ham at skifte til nyhederne.

"Jeg synes, det var på tide at udvikle mig som journalist. Jeg tror på, at det er sundt at sætte sig overfor nogle helt nye udfordringer en gang imellem. Det nemmeste i hele verden for mig ville have været at blive, hvor jeg var. Men jeg kunne simpelthen ikke leve med tanken om at holde 25 års jubilæum på DR og så bare se tilbage på spildte muligheder. Man er nødt til at lægge sig ind på nogle forskellige hylder for at finde ud af hvilken hylde, der er den rigtige. Det, tror jeg, gælder alle mennesker i alle jobs."

Om tidspunktet for skiftet, lige op til tre af verdens største sportsbegivenheder, trækker Dennis Ritter lidt opgivende på skuldrene.

"Jeg kunne jo hele tiden blive ved med at sige, argh, jeg tager lige det OL med, og det EM og det VM, og lige et Tour De France mere, men så ville jeg jo aldrig komme nogle steder. Faktisk troede jeg ikke, det ville påvirke mig overhovedet at skifte nu, men det gør det. Da jeg så DR's trailer for sommerens sportsbegivenheder, løb det mig koldt ned af ryggen. Det kunne

selvfølgelig have været fedt at være med til."

Samtidig holder Dennis Ritter også en dør på klem for at kunne vende tilbage til sporten.

"Jeg ser det ikke som et endeligt farvel til sportsjournalistik. Måske bliver det det, men hvis det rigtige tilbud dukker op, er jeg klar på at prøve det. Bare det er noget nyt."

Den største idiot

Det er dog ikke kun med de rosenrøde briller, Dennis Ritter ser tilbage på sin tid på toppen af sporten. For deroppe blæser der som bekendt også kolde vinde. Hans fire år i centrum af verden kostede nogle verbale tæsk hen af vejen. For med lidt over en million seere i snit følger præcis lige så mange meninger. Meninger som sjældent bliver pakket pænt ind. Det er trods alt følelser og knap så meget fornuft, det handler om.

"Fodboldkommentatorrollen har jeg aldrig betragtet, som det bedste ved mit arbejde. Selvfølgelig er det et privilegium at rejse jorden rundt, kommentere en VM-finale eller en landskamp inde i Parken, men det er jo ikke

bare rosenrødt. Det er hårdt arbejde, og i høj grad også øretævernes holdeplads. Der er fand'eme mange, der mener, at du er den største idiot, de nogensinde har hørt på," siger Dennis Ritter og

henviser selv til en bagsidekronik i Ekstra Bladet, hvor medieprofessor på SDU, Anker Brink Lund, efter VM 2002 giver sin ganske uforbeholdne mening til kende og blandt andet skriver:

"Den mand kan ødelægge enhver fodboldoplevelse. Han taler til seerne, som var vi lallende idioter. (...) Mit råd til DR er med øjeblikkelig virkning at forfremme Dennis Ritter til ridning eller curling."

'Forfremmelse' blev det aldrig til, og Dennis Ritter erkender, at man bliver nødt til at være lidt hårdfør og leve med den kritik, der kommer i læserbreve og på mails. Alligevel ramte kritikken fra Anker Brink Lund hårdt.

"Jeg har aldrig nogensinde læst noget så perfidt og personligt - og det prellede desværre ikke bare af på mig. På det tidspunkt var jeg lige ved at smide det hele og sige, det gider jeg

simpelthen aldrig mere."

Viden på bodeganiveau

Sandheden har dog altid mange ansigter - specielt når det gælder fodbold. Og Dennis Ritter har da også fået masser af ros for sine præstationer bag mikrofonen. Hen ad vejen endda vundet kampen om seerne over de gamle ikoner på kommentatorpladserne. For eksempel tunedede der til VM-finalen i 2002 60.000 flere seere ind på DR med Dennis Ritter og Poul Hansen end på TV2 med Flemming 'Huttelihut' Toft og Jan Mølby. Kampen blev sendt live på begge kanaler.

Karakteristisk for Dennis Ritter er det dog, at han ikke er selvhævdende. Han har med sine egne ord ingen rundsave på albuerne, men går i det stille og kæmper sine egne kampe. Kampe som altid indeholder en masse forberedelse på de opgaver, der ligger foran ham - meget af det unødvendigt.

"Jeg laver altid en meget grundig research. Jeg lukker mig ind i min egen lille skal og læser alt, hvad jeg kan komme i nærheden af. Faktisk vil jeg hellere læse en kæmpe stak papirer, end ringe til 10 mennesker, der ved noget om det."

Alligevel beskylder landets intellektuelle avis, Information, i en artikel efter foromtalte VM, Dennis Ritter for at have en indsigt i fodboldspillet på bodeganiveau. Til det kan kun siges, at det er heldigt, at Information ikke reklamerer for sig selv som 'Danmarks sportsavis'. De færreste nede på bodegaen kan nok nævne en tidligere engelske landsholdsback, der har 10 søskende. En lille kuriositet som fint illustrerer Dennis Ritters trang til (over)forberedelse og indlevelse i alt, hvad han laver.

"Jeg havde tænkt, jeg ville bruge det på et tidspunkt, hvor han var i problemer ude på sidelinjen med en 3-4 spillere omkring sig, og så sige: 'Det klarer han nok, han er vant til have småt med plads omkring sig.' Desværre blev det ikke til noget."

Hvad der derimod bliver til noget, er en fremtid, hvor Dennis Ritter med garanti ikke laver det samme som i dag.

"Jeg vil aldrig nogensinde bare kunne sidde stille i samme job i 15-20 år. Der skal ske noget nyt. Nye udfordringer."

Og så kører rumlen ellers, som han begynder at remse op, hvad han kunne tænke sig at lave. Udenlandskorrespondent i USA, begynde at skrive måske, en redaktørstilling et sted, eller allerhelst være kommentator på Tour De France. Det bliver et langt portræt næste gang.

Urolig. Eleverne har lige været på udflugt til Silkeborg Kunstmuseum. Ronni har været aktiv narkoman i byen og havde det meget dårligt med at være tilbage. (Marts 2004. Reportageforløb)

Kærtegn. Kristina, 20 år, og Nikolai, 21 år, tager en kærkommen slapper fra deres frivillige tjans ved aftenens arrangement i Ungdomshuset for at nyde musikken og hinanden. (Førsteårsprojekt om ungdomshuset på Jagtvej i København. En serie på 25 billeder. December 2003)

Portræt. Oda Pedersen, 84 år, bor i en ældrebolig i Sædding uden for Esbjerg. (Februar 2004. Eget projekt)

Rejse til Marokko

Jonas Vilslev

Foto: Jonas Vilslev

Tekst: Louise Sheibel

Seks år tilbage i tiden fandt Jonas ud af, hvad han skulle bruge sit liv på: At fotografere. Sådan indledte han selv sine praktikansøgninger.

På Jonas' natbord lå en notesbog spækket med idéer til fremtidige fotoprojekter, han gerne ville lave. Mange nætter vågnede han og grifede nye idéer ned i bogen om for eksempel anti-abort bevægelsen i USA og grønlandere i Århus.

For halvandet år siden startede han på skolen og vidste, at han havde fundet sin rette hylde.

Jonas var nysgerrig, meget hjælpsom og en rigtig drengerøv. Et festligt gemyt, der tit gik sidst hjem fra festerne. Han var altid positiv og glad, og hans godmodige latter smittede af på omgivelserne.

Man husker Jonas for hans brede smil, de intense øjne, det plyssede hår og hans måde at gå på med en stolt holdning og rank ryg. Over skulderen havde han sin sorte taske med alt sit fotogrej i. Jonas havde høje ambitioner og en ukuelig entusiasme, som han i høj grad tog med i sine billeder.

Interessen for mennesker var stor hos Jonas. Han var omsorgsfuld og oprigtig. Altid interesseret i at høre, hvad andre

mennesker havde at fortælle. Han kunne tale med alle og var dygtig til at skabe tillid til de mennesker, som han skulle fotografere.

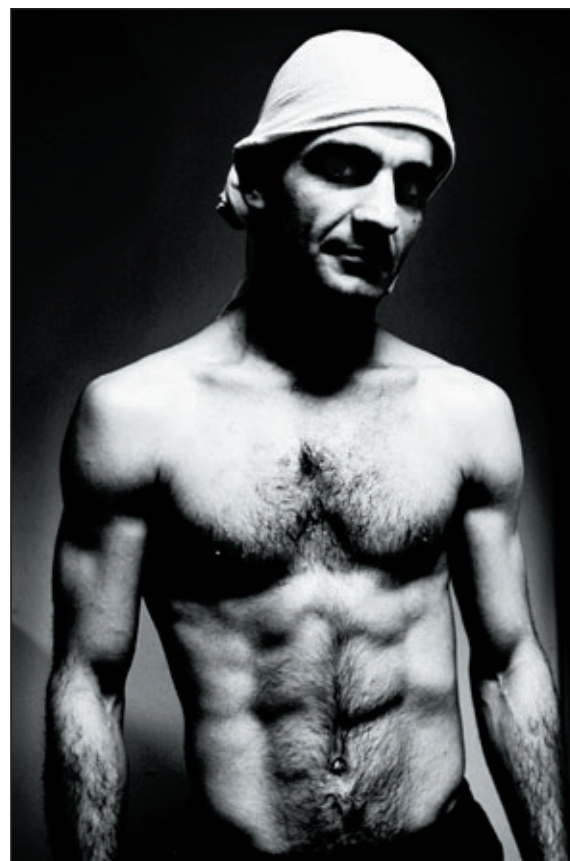
Jyllands-Posten beskrev ham som 'et iøjnefaldende fotografisk talent, der med energi og stor indlevelsessevne havde taget hul på en lovende karriere i dansk pressefotografi'.

Jonas drømte om at vågne op hver morgen nærmest lykkelig over, at han havde været med til at tage billeder, der var til gavn for læserne. Hvor end du er, Jonas, så tager du helt sikkert billeder dér. Og lyset er fantastisk.

Jonas Vilslev, 25 år og fotojournaliststuderende på tredje semester, omkom torsdag den 13. maj ved et trafikuheld i Århus. Begravelsen fandt sted i Esbjerg den 20. maj. Jonas skulle have startet i halvandet års praktik på Jyllands-Posten 1. august

Springbrættet uden for Varde i Vestjylland er et behandlingssted for narkomaner. Eleverne, som brugerne kaldes, er fortrinsvis mellem 18 og 30 år, og forsøger gennem terapi at finde og behandle årsagerne til deres misbrug. (Reportageforløb, marts 2004)

Farmann Abdulla. Letvægtsbokser i Århus Athlet Klub. Han blev i februar udtaget til EM i amatørboxning. (Nyhedsforløb, februar 2004)

:: FOREIGN AFFAIRS ::

Tibet - A lost land

Text & photo by Sheila Nykwist

Tiny eyes stare blankly from a weathered, aged face. Her mouth quivers uncontrollably in an otherwise motionless body, propped up against the outer wall of her home. She faces an empty, dirt courtyard enclosed by a mud wall that cuts the bitterly cold wind sweeping down from magnificent mountains abutting her tiny village. She sits there alone. All day. Every day.

At night her hardened daughter drags her through a nearby doorway to sleep inside the tiny house. Every morning she returns to the spot where she will spend her remaining days. For a Tibetan woman who has survived many years in one of the world's most inhospitable regions, this is not cruel. This is life.

Top of the world

It was early November when I arrived in Tibet. Exiting the plane into an extraordinary expanse of sand-coloured flatlands and distant mountain ranges was like nothing I'd experienced before. Breathtaking does not describe the feeling of stepping foot onto what has been coined the "Top of the world". The otherworldly landscape, a noticeable oxygen-deprived air and an unnerving silence of pure wilderness, added up to just such an image - being atop an untouched piece of the world where time stands still.

We pile into an old Land Rover with our Chinese driver - four young backpackers from Canada and the United States who met on the flight from Chengdu, China. Tibet's capital

city Lhasa, is our first destination. Here we will secure all necessary travel permits and transportation arrangements.

We were advised to spend three restful days in Lhasa to acclimatize to Tibet's average altitude of 4000 meters and it was a warning to be taken none too lightly. Each year a small number of tourists die in Tibet from severe altitude sickness.

I would soon realize the harshness of life and death in Tibet like the old woman suffering silently outside her tiny home high in the mountains. It is a land where peasants cook meals using dried yak dung collected for fuel, and faces are scarred from exposure to the fierceness of the wind and sun.

Life in Tibet is a clear, uncompromising reality.

Building a civilized society

A long, dusty road leads towards Lhasa. Silently we stare out the windows, mesmerized by the impressive scenery of vast plains; wide, still lakes reflecting the sky above and in the distance, a wall of mountains. The road ahead leads to a once "Forbidden City" and its mystic, fabled image remains fresh in our minds. Yet as we approach the city, we are abruptly awakened to a less idyllic reality.

In front of us a huge billboard looms. Help make Lhasa a civilized city, it reads over the backdrop of Lhasa's iconic Potala Palace that once housed Tibet's ruling Dalai lamas.

In May 1951, the communist Chinese army began their glorious Pacific liberation of Tibet. A liberation that saw the destruction of over 6,000 temples, the

deaths of over 1 million Tibetans and the forced emigration of thousands to neighbouring India where an entire Tibetan community in exile has since grown.

Stories of forced sterilization, concentration camps, torture and massive arrests of Tibetans abound. Recent measures of assimilation are less obvious. The prohibition of Tibetan language teaching, the fear of voicing human rights or independence claims and the forced isolation of Tibetans from the outside world.

Foreigners who visit are also under tight control, allowed to travel only with a Chinese guide to specified areas after purchasing appropriate permits. Check points demarcate borders of these regions, which are duly guarded by sentry men.

Yet through a relentlessly constricting repression, Tibetans enduring faith permeates.

Faith meets tourism

The front of Jokhang Temple in Lhasa is thriving with activity.

Each pilgrim has brought a tiny oblong mattress for their knees and protectors for their palms to carry out numerous prostrations and blessings over the hard, stone surface. With each rise to the feet, hands are brought together and raised to foreheads and soft-spoken prayers add to a mesmerizing murmur of devotion. Inside the massive wooden doorway, originally erected in 674 AD, Tibetans wearing long, robes carry white silk sashes to be blessed inside the main chapels. The smell of thousands of tiny butter lamps illuminating the inner chapels is thick and powerful and clings to the hangings draped across wooden awnings and doorways, deeply staining their once bright colours a solemn ashen-gray.

As if a prop for the numerous tourists snapping photos amongst worshipping Tibetans, many who have traveled miles to pay homage to the various deities inside the temple, a group of musicians sets up in the outer courtyard.

The monks sit cross-legged on thick cushions and hold traditional monastic instruments. An unusual horn releases a high-pitched wail while tambourines form a rhythm to which others chant in low tones. It is a curiously eerie sound and as tourists gather to catch them on film, Tibetan pilgrims continue their rituals.

There is an obvious divide between them and their foreign onlookers. Language is the first barrier but one far more insurmountable is a Chinese authority that allows for nothing more than a superficial contact. They have become living museum pieces attracting foreign dollars that aid in their oppression. Faith is what moves them; faith in Buddhism, faith in the Dalai Lama, and faith in a life without suffering.

The Revered One

Every inch of her walls is covered in pictures of the most revered Buddhist teachers. All but one - the spiritual and political leader

of the Tibetan people presented with the Nobel Peace Prize in 1989 who still fights abroad for the autonomy of his people.

Dalai Lama? she asked softly as I gaze around at the religious artifacts decorating her room. She wonders whether I might have a picture of the revered Tibetan leader.

Oh no, sorry, I apologize, not knowing prior to my arrival in Tibet that a photo of the present Dalai Lama, 14th in a line of spiritually recognized reincarnations, is a treasured article outlawed by the governing Chinese authorities.

The female monk lives high up on the side of a mountain along a pilgrimage route next to a monastery. She waved me into her tiny one-room abode with a smile and now prepares tsampa, a roasted barley mixture and a salty yak butter tea, staples of the Tibetan diet. Her mud-wal-

led home is large enough for a single mattress and a tiny stool and the ceiling low enough to require a stooped or squatting position. A tiny window frames an ocean of mountains spreading into the distance.

I smile and help myself to colourful rice puffs, passing on the buttery drink she prepared. We could exchange no words but her movements and visage transmitted a kindness and positive energy that spoke of peace and happiness. I was curious about her life. How she came to live alone on the side of this barren mountain. How she spent each day and what she thought about the future of Tibet.

Fading hope

A few blocks from the lively quarters of Lhasa's old town where locals boisterously sell fresh fruit and nuts from outdoor stalls and tourists pry the

markets for a prayer wheel or colourful prayer flag; and still within sight of the looming Potala Palace, with its massive white and burgundy-coloured walls encompassing the entire mountainside; is a burgeoning sterile town of white-tiled square buildings and police controlled traffic intersections. This is the civilized part of town where Chinese immigrants, lured by the economic opportunity and future prospects, are setting up businesses, banks and shops. Businessmen in suits walk confidently along the paved streets. At night, the neon signs of karaoke bars entice patrons.

Today, the Tibetan people are creating a new life for themselves, boasts a travel booklet luring tourists to China's shining pearl in its southwest region. In the process of modernization, Tibetans may find that the centuries-old influence of religion

have sometimes become tramels to progress.

The Dalai Lama's hopes for a return of Tibetan freedom to maintain their cultural heritage, identity and way of life, is beginning to fade. There is a certain resignation in his words. A realization that the vision he once held of Tibet is a prospect that now risks extinction.

Continued campaigning keeps the Tibetan story alive; it evokes reflection, compassion and melancholia. As well, a sad realization that the mystic, peaceful land we associate with Tibet, is quickly becoming a fairytale of the past.

Spiritual awakening

I walk past the old woman leaning against the house where I have spent the evening. Sounds of children playing amongst the handful of houses in this rural village, fades as I start to ascend

a nearby mountain. After a two-hour trek straight up its face, my heightened breathing subsides and I gaze down into the deep valley laced with narrow fingers of an immense river system. Long lines of fluttering prayer flags, their five colours representing the sky, the clouds, fire, the earth and water; amplify the sound of a cool omnipresent wind as its pressure wraps around my tired body. I turn myself slowly 360 degrees and am met with endless chains of sharply cut mountains for as far as my vision reveals. I look up at the sky and feel as if I might reach up and touch its core. I have never before felt so fulfilled, so insignificant and so at peace.

sheilanyk@yahoo.ca

Kender du én... Historier fra den hvide tavle

Du er på vej ned mod kantinen, du har ti minutter, du kan lige nå en kop kaffe og en hurtig cigaret. Men inden du træder ind i kantinens hvælvede beton, stopper du kort op og scanner rituelst den hvide tavle – som katolikken, der slår korsets tegn ved indgangen til kirken. Hvilke ofre, voldsænd og fejlbehandlede patienter søges i dag?

Af Simon James Pettitt

Du står som så ofte før et par sekunder efter at have læst de nyeste påfund og undrer dig over, hvad de mon skal bruges til? Hvilken historie gemmer der sig for eksempel bag:

'Kender du et ældre ægtepar, der vil lade mig sidde med, når de spiser?'

eller hvad med:

'Kender du nogen, der ejer en gammel gård, som har indrettet butik eller lignende. I stalden eller laden?'

Dette er to af de mere opfindsomme efterlysninger, og det er langt fra alle opråb, der udtrykker denne kreativitet. Lektor Jan Dyberg mener, at tavlen generelt viser en vis 'journalistisk armod' blandt de studerende. Et opslag som:

'Kender du en arbejdsløs handicappet?' er ifølge Jan Dyberg et eksempel på en kilde, man sagtens kunne finde gennem en patientforening eller lignende. Men i stedet bliver den hvide tavle brugt som en let løsning og skubber til en vis grad problemet over på dine skuldre. For nu er det op til dig at gå ud til din handicappede ven og stille det pinlige spørgsmål: 'Øh undskyld, kan jeg få dig til at snakke med

en af mine venner, som du ikke kender?'

Nu ved du jo ikke, hvor meget arbejde, der ligger bag den enkelte efterlysning. Men spørgsmålet er, om mængden af 'lette' kilder underminerer tavlens egentlige funktion: At hjælpe dem, som har brug for kilder, der ikke har foreninger eller hjemmesider.

Kilden til denne: 'Kender du en, der har antastet/spytet på/råbt af/banket en kontrollør i bussen?', finder du næppe via en forening.

Dybergs yndling

Men du kan af og til også lære noget af tavlen. Jan Dyberg har gennem dette semester trofast skrevet alle kildeefterlysninger ned. Det arbejde har han selv lært noget af.

'Kender du en, der har priapisme?', undrede Jan Dyberg så meget, at han surfede ind på sundhedsguiden.dk og fandt ud af at:

"Priapisme medfører en krampagtig, langvarig erektion uden seksuel stimulering. Tilstanden er sjælden og smertefuld. Den kan forekomme, hvis frastrømningen af blod fra svulmelegemerne bliver forhindret eller ved skader på de nerver som styrer erektionsmekanis-

men."

Så vidste han det.

Højsæson i maj

Tavlens travleste tid i foråret, er tydeligvis maj. Hele 23 efterlysninger i maj måned, mod 14 i marts, 5 i februar og kun 3 i april. Det logiske burde være en gradvis stigning fra februar til maj og så fald igen i juni. Svaret på den store forskel mellem maj og april kan imidlertid ses på undervisningsskemaets skemaet. I april har 1. semester samfundsfag og 3. semester Mediejura og har derfor ikke brug for tidligere medlemmer af Jehovas vidner eller dansktopmusikere. Men i maj har 1. semester interview, 2. semester Førsteårs-projekt og 3. semester Workshop 2. Kort sagt render vi alle rundt i maj og leder efter homoseksuelle showdværge, unge på lykkepiller, lotto-millionærer, en fyr der har voldtaget p-vagter, pædagoger, som ikke kan førstehjælp og selvfølgelig folk, der lider af priapisme.

Men nok om det, uret tikker og du skal stadig nå din smøg og kaffe. Du laver en sidste mental note om, at der er et lift til Kbh, og så ind i Idas katedral og be' en bøn om, at kilden ringer tilbage.

simon@mail.djh.dk

Illustreret Bunker har selv forsøgt sig med et tavleopslag: 'Kender du én der har nogensinde har fået noget som helst ud af at efterlyse kilder her på tavlen.' Vi fik ikke noget svar...

Whiteboard highlights fra foråret

- Har du været utro eller kender du en, der har?
- Kender du en flygtning, der har været med i en bande?
- Kender du en 60-årig, der er gået på efterløn efter år 2000?
- Bor du på - Åboulevarden - og stiger din husleje, når åen åbnes?
- Kender du en aktiv pensionist, som vil give et interview om sit skrivebord?
- Kender du et ældre ægtepar, der vil lade mig sidde med, når de spiser?
- Kender du en, der pumper jern og tager anabolske steroider. Fuld anonymitet gives.
- Jeg skal indspille en pornofilm i weekenden, men er lidt ude af form. Kan du hjælpe?
- Kender du en, der arbejder i en bank, som har oplevet et bankrøveri. Så mail til.... (senere tilføjet) Nej, lad være. Den holdt ikke.

I Hendes Majestæts Hemmelige Pressetjeneste

Der blæser nye vinde over den danske sikkerhedstjeneste. En ny 'åbenhed'. Citationstegn fordi en efterretningstjeneste i sagens natur ikke kan være åben. Dens grundlag er lukkethed, hemmelighed. Det nye er, at det er helt åbent, at den er lukket

Af René Gummer

Stille. Stille. Så stille, at man et øjeblik bliver helt alene med sig selv i en larmende verden, så forunderlig roligt at man næsten automatisk begynder at trække vejret langsommere, slapper af og lukker øjnene. Forhallen hos Politiets Efterretningstjeneste er tavs i sådan en grad, at det er lige før, det er symbolsk. Og så alligevel ikke. Hørte jeg ikke en knirken? Et par sko? En ele-

krig og gammeldags hemmelighedskræmmeri klæbede som beg til tjenestens navn.

www.pet.dk

Den 11. september 2001 fik PET imidlertid atter en virkelighed at forholde sig til. Et offentligt fjendebillede. Og nye bevillinger. Året efter kom der så også en ny chef, Lars Findsen. En ung mand, en diplomatisk mand, en moderne mand. En mand som forstod, at det er vigtigt at kom-

er, at de to virker engagerede. Tilstede på en interesseret måde. I virkeligheden signalerer de jobbet; åbne, engagerede og lidt reserverede. Lidt på vagt i starten måske, men først og fremmest venlige og professionelle. Og stolte.

"Se, det er den nye årsberetning," Mikkel klasker et tykt hæfte i bordet, og skubber det over mod mig, næsten på samme måde som Vagabonden puffer en kødbolle til Lady.

pionerarbejde."

Resultatet er en dokumentation på uhyre velskrevet offentlig kommunikation, og det samme er hjemmesiden.

Ingen offentliggørelse

Dilemmaerne i jobbet er åbenlyse: En journalists drivmiddel er som oftest at afsløre, at gå bag om en sag og prøve at den finde rette sammenhæng. Naturligvis for at offentliggøre det. Men selv om deres journalistiske nysger-

forbehold, hver gang et konkret ord kommer på bordet:

"Åben? mjah, jeg ved ikke. Det er ikke det helt rigtige ord at bruge... 'tilgængelig' er måske mere... selvom det jo selvfølgelig heller ikke dækker helt... det er svært lige at finde et ord, der passer..." siger Mikkel Thrane.

Som udgangspunkt en sludder for en sladder og tungen ud af vinduet. Men nej, vægelsindet har rod i et dybt engagement. En ægte lyst til at få modtageren til

De danske pendanter til filmens agent 007 har fået deres helt egne journalister, der skal gøre den ellers lukkede, danske sikkerhedstjeneste lidt mere åben.

Foto: Theis Mortensen

vator dør lukke i det fjerne? Jo, her er mennesker, liv i det tyste; 'Her arbejdes og registreres', for nu at citere Scherfig. Og midt i stilheden anes også noget andet, noget friskt og anderledes, en behagelig brise af foranderlighed og god vilje.

Fra fjende til god nabo

Tjenesten har besluttet, den vil fortælle folket, at den eksisterer – og ikke mindst hvorfor. Begrunde sig selv uden at afsløre sine hemmeligheder. Det er en svær balancegang, og det er om at holde tungen lige i munden og ikke slingre i valsen. I nogle forvirrede år efter murens og kommunismens fald virkede det som om, at tjenesten var groggy af forbløffelse over, at freden var brudt ud. I halvfemsere klang PET's navn mærkelig hult og nogle tv-programmer, der kulminerede i en tidligere agents offentlige selvmord, satte PET's dilemma i relief: Hvorfor oprettholde en efterretningstjeneste, når fjenden er blevet en god nabo? Den sure stank af kold

munikere. Og der er sket ting og sager siden: En årsberetning, en hjemmeside - www.pet.dk – og, fra september 2002, en pressetjeneste.

Med rigtige journalister, to stykker. Mikkel Thrane og Carsten Brink. Ja, det vil sige, Carsten er ikke 'rigtig' journalist, han er cand.mag i kommunikation og statsvidenskab, men Mikkel gik ud fra DJH i 1995, så han må være rigtig nok. Efter skolen var han retsreporter på Berlingske Tidende og kender således lidt til branchen. Det samme gør Carsten, men indefra. Siden han blev uddannet i 1994, har han været en kort overgang hos Told og Skat, siden pressemedarbejder for Carsten Koch, pressesekretær for tidligere Justitsminister Frank Jensen, og i direktoratet for Kriminalforsorgen.

En lukket forvaltning

De tager imod på et kontor, der er moderne offentlighed. Pænt og kønsløst, men uden en flig af Politi og tjeneste. Det første, der virkelig skinner igennem,

Det er første gang efterretnings-tjenesten har lavet sådan en, så vi måtte begynde fra toppen med altting'

"... men vi har selvfølgelig skelet til årsberetningerne fra Tyskland og Holland," supplerer Carsten.

Danmark har historisk set en meget lukket forvaltning, også set i forhold til de lande vi ellers finder det opportunt at sammenligne os med. Det hænger sammen med, at dansk forvaltning blev bygget op under enevælden (på et hemmelighedsprincip, ikke et offentlighedsprincip som for eksempel Sverige), og at det senere har været svært at ryste historiens magt af sig. Men altså, endelig! En årsberetning. Skodderne er skubbet lidt til side og årsberetningen giver et godt indblik i, hvad det er PET går og roder med. Selvfølgelig på et abstrakt plan.

"Jamen, det har da været en øvelse at prøve at finde den rigtige 'tone'. Vi har jo ikke haft noget at gå ud fra eller sammenligne med. Det er næsten

rigtigt nok ikke kan undgå at blive pirret på jobbet, kan Mikkel og Carsten ikke offentliggøre noget som helst. Og PET's tjenstlige succeser, som ellers kunne hjælpe dem med offentlighedens forståelse for tjenesten, kan heller ikke udbasuneres; 'Hurra, vi fangede to terrorister i går! Se, kære borgere – I får noget for pengene'. Den går ikke.

"Jamen, det sker da, at vi får oplysninger, som vi ved, at vores tidligere kollegaer ville give en arm og et ben for, men generelt får vi kun det at vide, som vi har brug for. Vi er her 'on a need-to-know basis,' siger Mikkel.

"Til fester bliver vi da også altid spurgt om historier, men altså, folk forstår jo godt, at vi ikke kan fortælle noget. Tit ved vi jo heller ikke noget om konkrete sager," uddyber Carsten

Mere tilgængelig end åben

Det er en delikat opgave, de to har kastet sig ud i. De kender pressen og ikke mindst pressens forhold til retorik. Hvilket giver sig udslag i et næsten automatisk

at forstå præcis, hvad opgaven er. Og den er som sagt svær. Mere kommunikationscenter end journalistik.

Det drejer sig også om at finde de rigtige medarbejdere til at svare på de rigtige spørgsmål, at være der på det rigtige tidspunkt, når pressen ringer. At forstå det delikate i jobbet.

007

Det er ikke alvor det hele: Mikkels mailadresse er mpt001@politi.dk. Mon der er nogen, der har 007? I alle tilfælde er du velkommen til at skrive eller ringe, hvis du har spørgsmål til eller om PET. For en god ordens skyld: De svarer ikke på, om din fætter Ketil bliver aflyttet eller om faster Rikke Marie er kommunist. De ved det sikkert ikke engang.

Og hvis du engang får mulighed for et personligt møde, så kom ti minutter før og sid og find dig selv i stilheden i forhallen. I den blideste tavshed.

gummer@mail.djh.dk

Nybegynder i neonhelvede

Thailands polariserede metropol har nu i fire måneder bombarderet mig med obskure indtryk og historier. Som første praktikant på bureauet Scand-Media har Illustreret Bunker bedt mig fortælle lidt om praktikpladsen og mine oplevelser

Af Knud Brix

En hær af neonskilte, skyskrabere og blinkende mobiltelefoner blander sig med mudrede floder, beskidte ludere og barfodede munke i små kølige buddhisttemppler. Bangkok er med sine 13 millioner indbyggere en underlig, polariseret størrelse - altid indhyllet i en grå dyne af bilos.

Jeg residerer i bydelen Lad Prao i en spartansk etter, som jeg deler med Kristian Djurhuus, der i øjeblikket er på orlov som fotojournalist fra DJH. Når han ikke arbejder freelance, tilbringer han sine dage med at luske rundt i Bangkoks diversitet og skyde billeder til sin portfolio. Vi er de eneste farangs - udlændinge - i miles omkreds, hvilket sætter ekstra strøm til kulturshokket og desuden tvinger os til at lære de notorisk umulige gloser.

Fugleinfluenza til Børsen

Praktikken på Scand-Media er ulønnet, men på grund af Thailands yderst beskedne leveomkostninger er min medbragte SU rigelig.

Bureauet består af en broget flok på tyve ansatte. To danske journalister, en svensk og fire thailandske, resten er layoutere, web-designere og annoncefolk. Scand-Medias ejer og tidligere korrespondent for Berlingske Tidende, Gregers Møller, er den, jeg arbejder tættest sammen med. Udover at levere artikler til danske medier, udgiver Scand-Media tre nyhedsmagasiner om og til skandinaver i Sydøstasien. Samtidig lever bureauet af web-design og af at producere en række publikationer for handelskamre og NGO'er.

Til bureauets nyhedsmagasiner skriver jeg hovedsageligt historier på engelsk om, hvad der rører sig i diplomatiet og erhvervslivet. Det er ikke altid lige ophidsende og dybdeborende og på grund af målgruppens geografiske spredning, ringes historierne ofte hjem. Til gengæld har jeg frie hænder til at lave historier til danske medier. Skæve, danske personligheder, fugleinfluenza og blodbad i Sydthailand har leveret masser af stof til historier, og jeg har rapporteret til blandt andet Børsen, NORDJYSKE,

Jyllands-Posten og en række fagblade og magasiner. Samtidig har jeg opbygget et solidt kildenetværk over det meste af Sydøstasien, der består af alt fra ambassadører til narkohandlere.

givet mig et indblik i processerne bag bladproduktion.

Fra Thailand til JP

Da Scand-Media er min første praktikplads og kun er godkendt

var et forvildet badedyr på forlænget SU-ferie? Jeg nedfældede fem ansøgninger, hvor jeg efter bedste beskab forklarede, hvad jeg har lavet og lært. Jeg satsede og kastede udelukkende min

med at hale 12 måneder på Jyllands-Posten i land.

Det gav mig ro til at fokusere på de resterende måneder, hvor jeg har været på reportageture til Laos og Cambodja, hvor jeg i øvrigt skal tilbringe min sommerferie med at lave kortfilm for Danida.

Krig mod stoffer

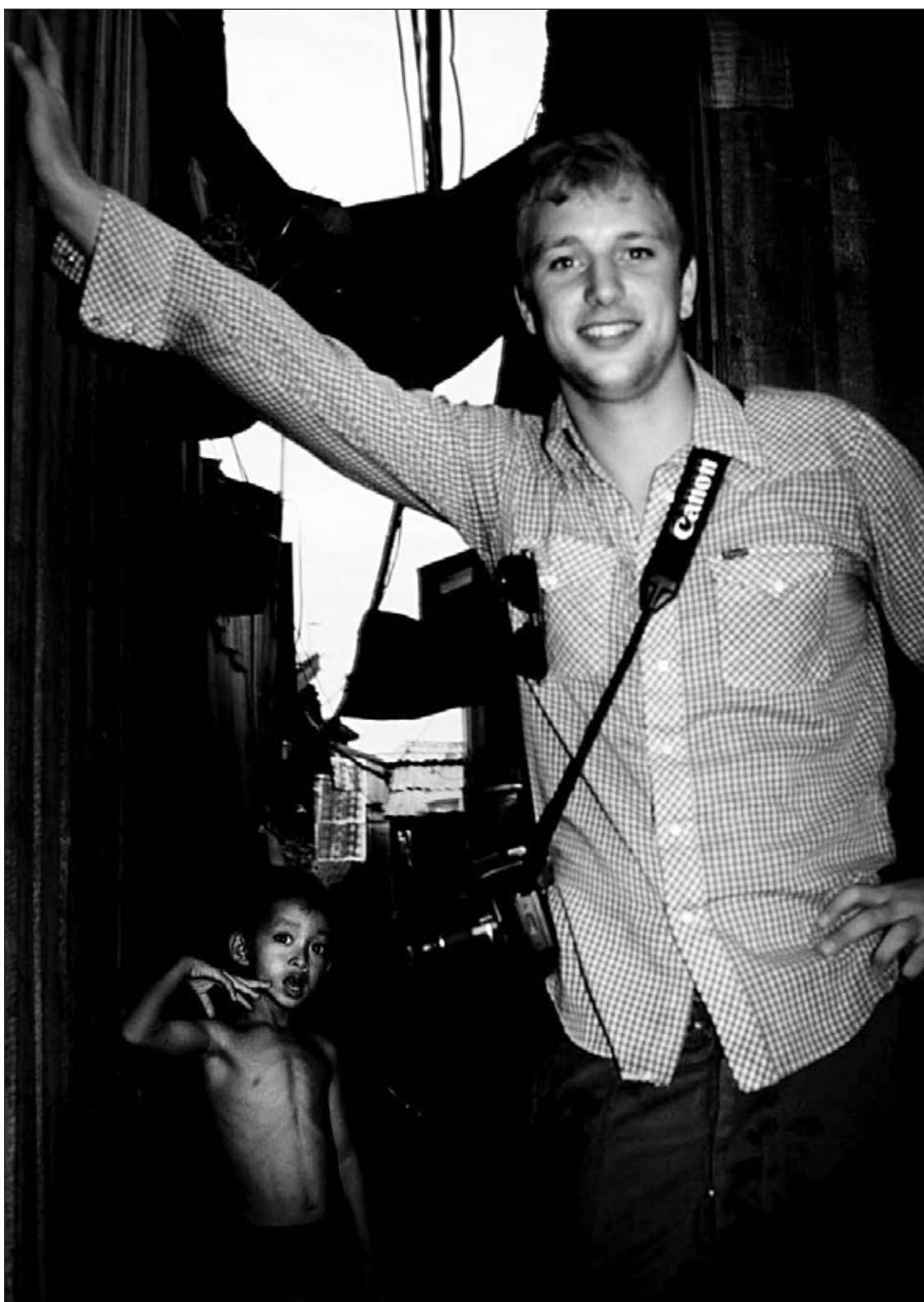
Hovedparten af Thailands medier er ejet af Thaksin Shinawatra, hvis sammenblanding af rollerne som landets rigeste mand og opportunistisk statsminister kan få selv Berlusconi til at ligne en velopdragen skoledreng. Thaksins "War on Drugs" fremstår efter en tur igennem egen mediemaskine som en retfærdig og nødvendig kampagne, til trods for at den på et år kostede mere end 2500 formodede narkohandlere livet. Skudt ned af politiet uden rettergang. Min generelle opfattelse af den thailandske journaliststand er, at den snarere end at fungere som vagthund består af en flok logrende skødevovser. Thaiernes uhæmmede respekt for autoriteter og overdrevne høflighed rimer bare ikke på kritisk journalistik. Jeg har ofte oplevet thailandske kolleger indlede spørgsmål med "undskyld at jeg tillader mig at spørge, men..."

Blandt skarpe og skæve reportere

Kun de uafhængige, engelsksprogede The Nation og Bangkok Post tør bide den enevældige Thaksin lidt i haserne. Men da Bangkok Posts ledere blev lidt for lede, fik Thaksin, ved at presse avisens bestyrelse, trukket taburetten væk under redaktøren Veera Prateepchaikul.

De kompromisløse køtere skal findes i Foreign Correspondent's Club, hvor internationale reportere, udenrigskorrespondenter, fotografer og intellektuelle mødes. Her har jeg lært mange staldfiduser og mødt både skarpe og skæve reportere. Blandt andre den legendariske Vietnam-journalist John B. Hail der i kaki-dress og med tyk sydstatsaccent fortæller røverhistorier fra krigen i Burma, Cambodja og 'Nam. Altid med en Gin & Tonic inden for rækkevidde.

brix@mail.djh.dk

Knud Brix tager sit første halve år af praktikken i Thailand blandt narkobaroner, fugleinfluenza, kompromisløse køtere, bilos og solskin.

Foto: Kristian Djurhus

Jeg har også arbejdet som redaktør for et svensk livsstilsmagasin om Thailand, som Scand-Media trykker to gange årligt. Det har

til seks måneders praktik, har jeg fra start haft tanken om at skulle hjem til en ny panikdag i baghovedet. Ville ansættterne tro, at jeg

madding ud til de tunge avisfisk, da det er det, jeg pt. har lyst til. Et eller andet må have virket, fire ud af fem bed på, og jeg endte

På bryllupsrejse med Frede og Mary

Næsten da. Mød Ulrik Ulriksen, der fester med Frede, laver glad journalistik for masserne og altid er den sidste der går. Få hans åbenhjertige afsløringer om det heftige liv med kendte og kongelige på Danmarks mest loyale og royale redaktion, BILLED-BLADET

Af Stephanie Caruana

Egentligt skulle denne artikel slet ikke handle om ham. Den skulle handle om Marianne Singer, der er journalist samme sted. Men jeg får at vide, i toget på vej til interviewet, at hun er på barsel. Hun fødte halvanden måned for tidligt og på selveste bryllupsdagen. Intet mindre kan gøre det, forstås. Heldigvis havde ungen pli nok til komme så sent, at der kun lige var desserten og brudevalsen tilbage. Det fortæller Marianne, live fra barselsgangen, mens Sjælland pisker forbi udenfor mit togvindue.

kunne lige så godt have været på Børsen.

Han er cand.mag i dansk og film- og medievidenskab og har tre børn.

"Jeg er blevet overrasket over, hvor glad jeg blev for at være her," fortæller han. Og det selvom han har oplevet at gøre kendte meget vrede, og haft opgaver som for eksempel at skulle vente udenfor Vega, fordi Kronprinsen holdt før-bryllupsfest. I elleve iskolde timer for omtrent kvarters *photo-opportunity*. Og på redaktionen er der tradition for at være de sidste, der går. Uanset hvad.

Prins Henrik, Anders Fogh og så videre. Vi skriver dem ikke, medmindre de er sande, og selv dér skal det altså være en offentlig hemmelighed, før vi trykker det. Vi er nok lidt pæne. Vi skrev heller ikke om Stig Tøfting og hans familietragedie. Se & Hør gjorde og blev straffet af læserne. Oplaget faldt, og de læsere er ikke vendt tilbage," lyder udlægningen fra Ulriksen.

Ja, jo. Selvom han er jøde, stærk og sej, og har nogle rimeligt hårde rockervenner, kan Tøffe vel godt være øm over dén slags. Fair nok.

Man skal ikke trykke Ulriksen

så kan man sige, at der er 'ABC'-kendte," siger Ulriksen.

A'erne er alle de kongelige og adelige. B'erne er hæderkronede skuespillere, tv-værter og andet godtfolk, der har bevist deres star quality gennem mange år. C'erne er rosset. Det er sidste års Robinson-deltagere og videre i den dur. Det siger sig selv, at det afhænger meget af, hvilken kategori man tilhører. A'ere er som regel garanteret en forside. Men det er faktisk ikke nok at være kendt.

"Jeg blev ringet op af en kendt sanger i går, der gik og manglede en kontrakt. Vedkommede ville

"Ja, det var noget møg. Det var en kendt studievært, der netop var blevet forælder. Og vedkommende havde så været så uheldig at brække begge arme på en gang. Studieværten ville ikke have det omtalt, men vi havde så stået og dækket en premiere, og vedkommende dukker så op med begge arme i gips. En kilde fortæller mig så at studieværten ikke kan holde sin baby. Vi skriver historien, og personen bliver meget, meget skuffet, for det var for privat. Det er jeg selvfølgelig ked af; der skulle jeg have tænkt mig om," fortæller Ulriksen. Han ringer ikke til studieværten den

BILLED-BLADET's journalist, Ulrik Ulriksen, angribes af en paparazzi-linse

Foto: Theis Mortensen

Hvem kan jeg så snakke med? Jeg spørger receptionistinden efter Therese Zilmer og Anna Johannesen, to af BILLED-BLADETS fremmeste royale reportere, men de er begge 'bortrejst'. Jeg fornemmer, at der er bryllupsrejse i luften. Pludselig får jeg Ulrik Ulriksen i røret, og han er fyr og flamme. Han vil gerne tegne og fortælle, og det gør han.

Udmattet efter bryllup

Redaktionen ser ud, som jeg forestiller mig. Der er billeder af kendte på væggene og kæmpeudgaver af Frederik som 'Årets Dansker'. Hvis man har fordomme om, hvordan sådan en ugebladsjournalist ser ud, lever Ulriksen nok ikke op til dem. Den slanke, tjekkede mand på 36

"Billederne er det, det handler om. Der er aldrig nogen, der bliver længere, end vi gør. Og vores reportage blev også bedre," mener Ulrik, en kende stolt.

Han søgte væk fra BILLED-BLADET efter en tid for at dække sport på TV3, men erkendte, at han faktisk ikke kunne få det bedre eller sjovere på en anden redaktion.

Så nu har han været på BILLED-BLADET i syv år. Brylluppet er vel overstået, og han ser stadig en lille smule klatøjet ud.

"Vi har kørt på højtryk i fire uger før selve dagen," forklarer han, og det er der jo ikke noget at sige til. Der er ikke dét, der ikke skal dækkes i den anledning. Gæster, designere, gaver og så videre. Kan noget overhovedet relateres til Pingo og Kængu, så skal det skrives om og fotograferes. Ulrik mener selv, at den mest syrede gave til det unge par er det store didgeridoo-show, en eller anden har foræret dem.

Prins Henrik og Tøffe

Men der er masser af historier, der aldrig når spalterne. Jeg forsøger at grille ham for uhørt sladder om de kendte og kongelige. Men forgæves. Ulrik er en mand, der forstår at holde tand for tunge. Han kan dog afsløre så meget, at:

"Der er masser, vi ikke skriver om. Alle de vandrehistorier om

ret meget på maven for at få ham til definere, hvad der ellers adskiller BILLED-BLADET fra ærkerivalen.

"Vi har meget respekt for kongehuset, mere end for eksempel Se & Hør. Vi stiller ikke spørgsmålstegn ved de kongelige," forklarer han.

"Hvis Joachim rendte rundt i en kæmpebrandert, ville vi ikke skrive om det. Altså, vi har haft mulighed for ret vilde historier... Ja, nu ikke lige med ham! Men vi bringer det simpelthen ikke, heller ikke selvom der skulle være gode billeder i det," siger han alvorligt, og læner sig tilbage.

"Det betyder jo ikke, at man ikke har lyst til at skrive om folks mørke sider. Hvis man nu har oplevet en kendt være ubehøvet over for fans, så har man lyst til fortælle det, men..." Ulrik Ulriksen slår lidt opgivende ud med armen. Og smiler skævt.

Noget for noget

Det er en af de ting, der kommer med territoriet, så at sige. Det udefinérbare forhold mellem de kendte og journalisterne i den kulørte presse. Sat på spidsen er det *quid pro quo* – de kendte skal vedligeholde deres kendthed, og læserne skal have deres dosis sladder. Som regel går det op i en højere enhed, og alle er glade.

"Hvis man er kold og kynisk,

godt have os til at lave et portræt, men der sagde vi så nej. Der er jo ikke nogen historie, bare fordi folk for eksempel laver en plade," fortæller han.

"Men omvendt skrev vi for eksempel om René Dif, da han havde fået en filmrolle som bokser. Der var selvfølgelig også billeder i det," understreger Ulriksen.

Kendte er også en slags mennesker. Nogle kan man bedre lide end andre, selvom man skal være professionel. Kan det blive for tæt?

"Det er yderst få af dem, man har venskabslignende forhold til, men det det sker. Bliver det for tykt, så stoppes det naturligvis redaktionelt," forklarer Ulrik Ulriksen. Han regner selv sin opsporing af bokseren Brian Nielsen i Spanien for år tilbage, som et af sine store scoop. Super-Brian var taget afsted efter kampen mod Tyson, Ulrik fulgte efter, fandt ham og lavede sin eksklusive historie.

"Han er drønsympatisk, og vi endte med at have nogle skægge dage sammen," husker Ulriksen.

Kendte med og uden arme

Men det er ikke alle, man kan være på lige god fod med. Ulrik Ulriksen har oplevet at gøre en kendt rigtig sur. Så sur, at sagen endte i Pressenævnet.

dag i dag. Der er lukket for det varme vand.

Beskyldt for at snage

Okay, så livet på en sladderbladsredaktion er altså ikke kun glitz og glamour. Det er også et spørgsmål om, hvor meget man som journalist vil gå på kompromis med de højtfluyende idealer.

"Vi er ikke så kritiske, men det er heller ikke vores opgave. Vi laver den glade journalistik, ikke? Det er sjovt og afvekslende, hvis man kan leve med at ikke være kritisk. Vi skriver altid sandheden, men det må godt have en snert af fiktion," opsummerer Ulriksen. Den eneste ulempe ved at være journalist på BILLED-BLADET, som Ulrik Ulriksen kan komme i tanke om på stående fod, er dette:

"Jeg er nogle gange i forsvarsposition, når jeg er ude til middag. Folk kender ikke forskel på Se & Hør og BILLED-BLADET; de tror, vi ligger på lur i værste paparazzi-stil og snager. Andre journalister er som regel positive, og ved godt, at det er seriøst arbejde, og ikke skraldespandsjournalistik."

Med journalisten på job

Nyhed

Lokal

Christiansborg

Sport

Sladder

Før kongebilledet

Andre end den norske fotograf, Marius Gulliksrud, er parat til at kæmpe om udkigsposter på karetens rute

Tekst og foto: Kristian Brasen

Der er en let rutineret nervøsitet at spore hos den norske freelancefotograf, Marius Gulliksrud. Snusbøtten holdes tæt til kroppen, og tungen forsøger at holde tobakken på plads. Allerede to timer før det royale ægtepar kører sin karettur rundt i Københavns gader, står nordmanden klar på Jarmers Plads med to af sine prægigste linser.

Først bygges reden af fotoudstyret, der

sirligt bliver lagt ud på hjørnet af podiet. Perfekt udsyn - eller? Marius spørger en politimand, om den planlagte rute og de logistiske overvejelser. Hvis skyerne trækker sig sammen, vil det populære ægtepar kravle ind i en lukket karet, og alt være spildt.

Flere fotografer kommer til. To civilklædte politimænd tjekker pressefolkernes kreditering, før de får lov til at træde indenfor i foto-pool 13A. En opstillet legeplads til fotograferne med god udsigt ud

Imens Frederik græd i kirken, stod fotografen Marius Gulliksrud og en håndfuld kolleger på et stillads og ventede

over pladsen.

Marius forsøger helhjertet at starte en samtale med kollegerne. Emnet er forudsigeligt, men eviggyldigt - vejret. Det bliver to lange timer.

I alt 2300 pressefolk skal dække begivenheden, og 38 strategisk opstillede foto-pools rundt på karet-ruten gør det lettere for fotograferne at dokumentere hele flødeskumsbrylluppet.

Klokken 16:33 tager Marius en beslutning om at flytte sin rede. Efter kollegial konsulentbistand fra B.T.s fotograf Bax Lindhardt, vælger han at hoppe ned på gaden for at kunne få et direkte skud ind i karet.

"Men det her er ingenting," proklamerer Marius, mens han kæmper for at holde styr på linserne i hånden og brillerne i panden. Næste uge skal han til Spanien for at dække endnu et royalt bryllup, og der forventer han et større presseopbud.

Kongehuset i kassen

Klokken bliver fem, og efter tidsplanen har de royale nu overstået den kirkelige handling. Om få minutter vil den blanke karet dreje om hjørnet ved Nørreport og vise sig som en plet i det fjerne. Den lille nordmand skifter sit snustobak og kaster den brugte klat over skulderen.

Et ungt forældrepar blandt tilskuerne har fået plads til et 8 tommer fjernsyn i barnevognen, og selv de fynske politi-

betjente, der er hentet til hovedstaden i dagens anledning, kigger med over skulderen.

Linserne peger i samme retning. Karet holder et rapt tempo og udfordrer følget af sikkerhedsfolk, der småløber om kap med hestene. Marius holder pegefingeren nede og kameraet giver lyd fra sig. Klik - klik - klik lyder det. I alt otte gange og så skift til det andet kamera.

Da karet runder pladsen og drejer mod Rådhuspladsen, hvor flere fotografer vil tage over, hvor Marius' linser ikke kan nå, hopper han op på podiet, der har fået besøg af flere forbigående tilskuere. Han kan lige nå tre rygskud af den vinkende brudgom med sovseskålen på hovedet. Og væk igen. To timers venten og 20 sekunders vild knipsen med kameraerne overstået for Marius Gulliksrud.

"Det gik jo som det skulle," kommenterer han nøgternt sin egen præstation på syngende norsk, før han kaster tasken over skulderen. Næste dag skal Dagbladets norske læsere underholdes af de royale billeder. Langsomt åbner politiet igen op for trafikken på Jarmers Plads, og de mange tilskuere forsvinder ned af gaderne. Det samme gør Marius.

brasen@mail.djh.dk

1. parkeringsplads til det kongelige bryllup. Københavns gader er omdannet til en royal jyllandsring, hvor Marius og en gruppe danskere har droppet designkjoler og tv-globryllup til fordel for 20 sekunders live-karet

Klumme:

Foto: Mads Nissen

Når en provinsblondine rykker østpå

Af Sofie Ahlgren

Som indfødt århusianer med en sund, jysk selvforståelse har jeg ofte muntret mig over alle de københavnersmarte DJH'ere, der ikke lige aner, hvem Flemming Knudsen eller Steffen Brandt er. Der kan spores en diskret, hånlige tone i min provinsielle røst, når jeg forklarer vej til Bazar Vest eller Tivoli Friheden. Og jeg skal beherske mig meget for ikke at smile jysk bedrøvet af dem, der sætter hoved foran banegården, kalder Århus C for indre by og spiser softice med *drøs*. Eller bestiller frøsnapper hos bageren dagen efter en for svedig herre lotto bytur på Train, for findes der overhovedet andre steder i Århus, når caféerne ved åen lukker?

Men dem, der ler sidst...

I sidste uge skulle jeg til havnen for at besøge mit kommende praktiksted. En smart-ass københavnerredaktion på Nørrebro. Jeg fik allerede blameret mit stærke tilhørsforhold til Århus overfor redaktionen under praktiksamtalen, da ansættelsen spurgte mig, hvor jeg ville lede, hvis jeg skulle finde en muslimsk indvandrerdreng med en ikke-muslimsk kæreste. I Gellerup fik jeg svaret... eller øh... pendanten i København, vel? Flot Sofie, du skal nok få dig nogle lange arbejdsdage, hvis du skal pendle hjem til Århus, hver gang du skal finde en kilde.

Og der slog det mig. Næsten alle, jeg kender og kan tillade mig at ringe småpanikken til få timer før deadline for at finde en kilde eller en historie, befinder sig mellem 8000 og 8240. Ringvejen er simpelthen grænsen for min journalistiske horisont.

Nå, men jeg lander på HOVEDbanegården og skal så tage en 250 S'er. Hallo, jeg er fra Århus, jeg opererer altså ikke lige med trecifrede buslinjer, og hvordan dølen får man byttepenge ud af den tingest forrest i bussen (foran, foran, foran Sofie, det er så pinligt at lave århusianerklassikeren nummer ét!!).

For at undgå skandalen nupper jeg så'n en smart bycykel og forsøger at gebærde mig gennem den anarkistiske storbytrafik med hovedet helt nede i kortet designet til turister og desorienterede, jyske tilfælde som mig. Alligevel må jeg utallige gange stoppe for at spørge om vej – hvilket jeg vælger at gøre på engelsk med fransk accent, for hvis man snakker dansk, så er man vel fra Danmark (København, forstås) og så er det bare rimelig pinligt at spørge om vej til Nørrebro Station.

...Jeg endte med at begrænse mine to dage med fri leg i hovedstaden til Strøget, Rådhuspladsen og Rust. Jeg gjorde et enkelt indkøb i H&M og fortærede et par Big Macs. Så nu har jeg rigtig fået oplevet Kongens København!

Ja, ja, så kan vi jyder sgu lære at være på udebane.

Og hvis alle i smarte københavnere er søde at hjælpe os igennem den første, hårde tid "derovre", så giver jeg en Ceres Royal og en rundvisning, når vi kommer hjem til Århus!

sofie@mail.djh.dk

Læserbrev:

DR(2) fand' me pinligt

Af Jakob Sejr Teichert

Det generer mig grænseløst. I sidste nummer af dette medie kunne man læse store ord fra en redaktør på et stort dansk nyhedsmedie. Manden var Arne Notkin, og mediet DR2's Deadline.

"Vi skal ikke gå ned af nedtrampede stier," lød det. Anledningen var brylluppet (jeg behøver ikke sige hvilket, vel?). DR2 tilbød sig som alternativ til de to kjole- og hestefikserede nationale licenskanaler. Næh, hvor heroisk. Faktisk skulle kanalen være bryllupsfri i dagens anledning.

Gu var den røv!

Hvis man skulle være så uheldig ikke at eje 1732 kanaler, så var DR2 virkelig eneste alternativ til DR og TV2. Og Deadline kl. 17.00 den eneste nyhedsudsendelse på tv. Fedt nok – den pågældende udsendelse var udvidet til 20

minutter. Men, men, men... Ud af de 20 minutter handlede 15 om en eller anden mand med uniform og en fjollet hat og en sorthåret kænguru med hvid kjole. Og ikke med en skæv vinkel (som redaktøren havde garanteret), næh nej. Med den samme fjolledede og begejstrede jubelstil, som altid præger sådan nogle udsendelser.

Tjah, det var jo heller ikke, fordi der havde været andre muligheder for at følge den begivenhed i løbet af dagen.

Set rent fagligt er det nærmest en forskruet journalistisk prioritering i forhold til målgruppen. Hvis man havde bare den mindste interesse i den milliondyre reklamebegivenhed, så var DR2 for pokker da ikke kanalen, man var fikseret på.

Derudover kan man så se, hvor troværdig en af topfolkene

i dansk journalistik er. Ham gider jeg (næsten) ikke i praktik hos.

Egentlig var jeg bare pissesur over, at de havde snydt mig til at spille min tid på det pjat. Og wombatten sagde endda ja! Hvor forudsigteligt. Jeg kunne selvfølgelig bare lade være at med at tænde for tv'et hele dagen, men radioen var også fyldt med det pjat.

Som konsekvens af episoden har jeg besluttet at boykotte DR2.

I hvert fald indtil søndagen efter hvor de sender Ridderfalken. Bogie, når han er bedst...

jakobs@mail.djh.dk

Festivalpladsen After Dark

Foto: Kasper Jessing

Udvalgt med tommelfingeren op af Karina Edlund Jensen

Sommerferien er snart over os, og derfor står det sløvt til med koncerter i Århus og omegn. Til gengæld begynder lysten til billige dåseøl, svenskerpis på teltdugen og mudder på støvlerne at snige sig ind på festivalfolket.

Her er, hvad du IKKE må gå glip af:

Roskilde festival 1.- 4. juli:

Der er meget gode grunde til at vælge Roskilde i år. Tre legender og en enkelt læderhudet eks-junkie gæster nemlig Dyrskuepladsen: Bowie, Morrissey, Pixies og den kære Iggy Pop er blandt de ældre hovednavne, der SKAL ses. Begynd allerede nu at købe blomster ind til Morrissey og dope til Iggy og Black Francis.

Desuden kan Franz Ferdinand, N.E.R.D., Muse, Hives, Kings Of Leon, The Von Bondies og TV On The Radio anbefales af de udenlandske perler. Den danske scene er godt repræsenteret med TRAENING, Under Byen, Nephew, Tiger Tunes, Slow Train, Powersolo og pige-indiebandet Lupus. Og så alle de kedelige... (Læs Saybia og Swan Gaaab Lee)

Midtfyns Festival: Tja – de fynske efterskoleelever må finde en anden mark at drikke deres tarvelige Albani-øl på i år. Der var ellers enkelte gode bud som Air på det forvirrende program. Som en lille forbrugerbonusinfo skal det meddeles, at blandt andre netop Air har flyttet deres koncert til spillestedet Train – se mere på www.train.dk

Skanderborg Festival, Danmarks smukkeste havefest, 5.-8. august:

Der er allerede meldt udsolgt til dette års sensommerfestival. Formentlig på grund af de foreløbigt ubekræftede rygter om Robbie Williams optræden. Har du fået billet, har du dog foreløbig kun mulighed for at se: Pet Shop Boys, D-A-D, Teitur, Kaizers Orchestra, Pink, The Crash og så alle de folkelige: Shu-Bi-Dua, Team Easy On, Sanne Salomonsen, Johnny Madsen, Safri Duo og Nik & Jay. Og naturligvis en masse gøgl i Cirkusteltet samt talentkonkurrencen Starfighters.

God sommer – vi ses i mudderet.

edlund@mail.djh.dk

Når Fredagsbaren lukker

Hvis du er træt af runde caféborde og loungemusik, byder bodegaundergrunden i Århus på en overset verden, hvor billige øl og god snak flyder i mørket

Af Lonni Lyng og Line Rønn
Foto: Martin Stampe og Kristian Brasen

Bodega 65, Jægergårdsgade 65

En kold øl: 15kr
Toiletter: Ingen tager skade af lidt rust på tøjet...
Baberating: Tip top, hvis fyre á la Mads Mikkelsen i Pusher får din puls til at hamre og hjertet til at hoppe.
Bonus: Oldschool sprutudvalg – Nordsøolie, Arnbitter, Fernet Branca...
Stamkundens kommentar: "Her kommer alt fra gamle sprittere til unge...sprittere" (Rasmus Lienhöft)
Byens bedste bodega hvis man skal tro stamgæsterne. Måske er der noget om snakken. Det var i hvert fald muligt for fotografen at charme bartenderen

Tove til en kop gratis kaffe.

Hjorten, Hjortensgade 16

En kold øl: 15kr
Toiletter: Lille slidt toilet med tremmer for vinduerne og et ternet viskestykke til hænderne
Baberating: Er du på jagt efter en viril elgtyr, findes de både på væggene og rundt omkring ved bordene
Bonus: Et gratis måltid hjemmelavet mad til alle gæster hver lørdag middag
Stamkundens kommentar: "Her kommer efterhånden så mange unge mennesker, at det er nok til at skræmme os stamgæster væk" (Christian, den friske togfører).
En vaskeægte tema-bodega med hjorteskeletter på væggene og naturmalerier i guldrammer – velkommen til jagstuen!

Scotsman, Frederiks Allé 174

En kold øl: 15kr i happy hour fra 12-13 og 16-17. Ellers 18kr
Toiletter: Pæne hvide fliser og en lammende duft af blomstersæbe.
-Før i tiden brugte jeg så lidt tid på toilettet som muligt, men nu er det mit yndlingsrum i hele huset. Mmmmm... Ambi Pur.
Baberating: Tja, hvis du er fuld nok...
Bonus: Fornem bordservice og små porcelænsskåle med chips
Stamkundens kommentar: "Vi er et modent publikum, der sagtens kan med de unge" (Per Plougmann)
Hvis du er til små mørke bodegaer er Scotsman en skuffelse. Bag den skumle facade er den nye ejer Lis i gang med en omfattende renovering af stedet, som snart skifter navn til Allécaféen. Men på trods af cafésmarte møbler og kække lysestager, beholder baren

de bodega-lave priser..

Hafnia Bodega, Frederiks-gade 75

En kold øl: 20kr
Toiletter: Luksus-bodegastil. Stort, skinnede rent toilet med mørkerøde fliser og Ladyboutique.
Baberating: Super duper hvis du tænder på modne mænd med Peter Aschenfeldt-syndrom
Bonus: Trivial Pursuit maskine og gårdhave med blå plastichvemøbler
Stamkundens kommentar: "Min kone ved ikke jeg er her – hun tror jeg er i København" (Hansen – navnet ændret af redaktionen)
Der flyder blues ud af højtalernerne i den store bodega, som minder om kulissen i en gammel mafia-film – man venter næsten at blive budt på et spil poker og en cigar.

Annalises Bar, Nørre Allé 20

En kold øl: 12kr
Toiletter: Brunt klinketoilet med udluftningskanal – det reneste sted i bodegaen
Baberating: Et mekka for dem, der tænder på stive pensionister med en promise på den sjove side af tre...
Bonus: Mulighed for at møde en vaskeægte grønlander
Stamkundens kommentar: "Det er bumsehovederne, der er her" (Jønsson)
Det eneste sted, der kunne trække fulde huse en almindelig eftermiddag. Annalises er indbegrebet af bodega med stort B. Øllene er kolde og stemningen er god. Pas på med at sætte dig ned - du risikerer at sidde fast.

liner@mail.djh.dk
lonnie@mail.djh.dk

Til kamp mod dækbilleder og iscenesættelse

Anmeldelse:

Tv-journalist Kristian Frederiksen erklærer forudsigelige tv-nyheder og 'gør-som-vi-plejer'-mentaliteten krig i sin nye fagbog 'Alene med et kamera'

Af Ketil Alstrup

Bogens formål er egentlig fredeligt nok. At udbrede forståelsen og forventninger til den nye journalistgenre – VJ'en. Video Journalist står det for, og det dækker over en journalist, der samtidig fungerer som fotograf. Det er blevet en mulighed med udviklingen af de lette og simple DV-kameraer, og da det sparer fotografen, er idéen også et hit på direktiongangene.

Men som Kristian Frederiksen påpeger, har VJ-metoden både styrker og svagheder og skal ikke bruges som en sparemetode ved at halvere arbejdsstyrken på redaktionerne.

Vigtigst af alt så inspirerer 'Alene med et kamera' til en ny måde at lave nyhedsindslag på, og den gør det med udførlige eksempler i form af nyhedsindslag, der kan ses i deres helhed på CFJE's hjemmeside.

Styrker

Hurtigere reaktioner, mere nærhed og frem for alt tv-nyheder

med billeder og ikke ordene som den drivende kraft.

Når tilrettelæggeren af et nyhedsindslag selv kigger i søgeren i kameraet, kan han hurtigere reagere på pludselige indfald og producere historien på stedet og ikke i redigeringslokalet. I stedet for at bede fotografen lave nogle tilfældige dækbilleder, så skal handlingen tænkes ind i de billeder, der bruges og bevare historiens indre logik. Ikke en avis fortalt på tv, men tv-nyheder på tv's præmisser. Dækbilleder er tv-journalistikkens fjende nummer et, erklærer Kristian Frederiksen, fordi indslaget kører i tomgang, mens journalisten læser sin speak op.

Svagheder

Det er som sagt ikke en propaganda-roman for DV-kameraer. Der er klare begrænsninger for, hvor og på hvilke historier VJ-journalistik kan bruges. For det første kræver det ordentlig uddannelse af VJ'en. For det andet er det mest egnet til de lettere, reportagebaserede indslag, hvor

kilde og journalist er på 'samme hold'. De mere kritiske interviews overfor modvillige kilder klares bedre med et tomands-hold.

Virkelighed eller iscenesættelse

Nyhedsindslag er ofte propet med iscenesat virkelighed. Kilder bliver bedt om at lave kaffe for kameraet, gå frem og tilbage for det fotografisk perfekte dækbillede og instrueret i at gentage et citat, men bare sige det lidt anderledes og hurtigere. Her bliver Kristian Frederiksen skarp, for efter hans mening er det virkelighed på tv-holdets præmisser. Og det smitter af på kvaliteten. Ordet kommer til at styre historien, men tv handler om oplevelse, og historien bør styres af en handling.

Derfor opstiller han to koncepter for, hvordan man kan udnytte at fotograf- og journalistrollen smelter sammen til at skabe tv-historier med mere intensitet og mærkbar originalitet.

Sync'n'move hedder det ene,

og det er lånt fra filmens verden, hvor det bare kaldes shoot'n'move. Idéen bag er et opgør med de traditionelle sync'er (kildeudtalelser), som bliver skudt på én gang, før eller efter billederne til indslaget optages. I stedet skal interviewet falde løbende, som en naturlig del af handlingen. Det går ud på at dele sit indslag op i sekvenser, og så kun have en sync i hver sekvens. På den måde opnås en naturlig fremskridende handling. Denne metode kræver bare planlægning, og derfor introducerer Kristian Frederiksen PKP-modellen. Her planlægger man nøje, hvad sync'en i hver sekvens skal fortælle. VJ'en kan så spørge præcist ind til dette og, når svaret falder, sige 'Tak' og indstille interviewet indtil næste sekvens skal optages.

I det hele taget er det en super-spændende og lærerig bog, som for min skyld godt kunne skrives på pensumlisten for næste semesters tv-hold. Seks ud af seks mulige point!

alstrup@mail.djh.dk

Vel Vidende

Vi gør små problemer store

Vel Vidende-special: Fremtiden

"Om hundrede år er alting glemt". Medens dette postulat, fremsat i Firenze i 1909, må vente endnu 5 år på at blive bekræftet, har Vel Vidende sat sig for at behandle vor allesammens mere nære fremtid.

I disse stunder tager hobevis af DJH'ere på tværs af semesterskellene endnu et spædt skridt på vej mod journaliststatussen. 2. semester har kæmpet febrilsk med førsteårsopgaven, og eksamen venter lige om hjørnet. 3. semester har lagt panikken bag sig og forbereder sig målrettet på de-

res praktikophold, og 8. semester gør sig klar til at bytte deres skyggetilværelse her på skolen ud med en tilsvarende på kongerigets arbejdsformidlinger.

Skarpe rev forude i karrierens ocean? Burde mantraet i stedet have lydt: "Om ti år er alting slemt"? Skulle man tro arbejdsløshedsstatistikkerne, er svaret ganske givet ja, men Vel Vidende er i dette nummer klar med konsulentbistand, der kan gøre jeres uafvendelige færd mod alderdom og død så behagelig som mulig.

Interesserede læsere har også spurgt til Vel Videndes fremtid. Vort organ har nu været på gaden i et år og er her for at blive, det forsikrer vi jer. Vi har hjulpet i øst og vest, og kun tre af jeres altid kvalificerede spørgsmål har vi ikke kunnet besvare:

1. Hvorfor står der "drikken blev forbedret" i kaffeautomatdisplayet i kantinen, medens drikken bliver forbedret?
2. Hvad blev der egentlig af Hugo San-

chez?

3. Kan et par tvillinger have to forskellige fædre?

Vi arbejder på sagerne hen over sommerferien.

Bonjour!

Hvornår begynder fremtiden?

Nyfigent,

Phil og Sofia

Kære Pille og Stoffer

Ja, umiddelbart ville vi have skudt på cirka nu, men for at være på den sikre side, har vi rådført os med Professor i rumtid og tidsrum Ove R. Bohr. Og lyt blot til, hvad han sagde:

"Hvis vi forestiller os at nuet er en ærgerrig sædcelle og fremtiden er et koldbarn med tenorlunger, så er fortiden paradoksalt nok det kondom eller pessars, der sørger for at nuet ikke straks bliver til fremtid. Vi bør alle lære af historien, så mit bud vil være, at fremtiden begynder i fortiden. Præcis hvornår må du spørge min kone om, det er hende, der ved, hvor jeg har lagt mit ur."

Ja, det kan I så fundere lidt over.

Venlig Hilsen

Vel Vidende

Hej landsfrænder,

Kan Vel Vidende belyse risikoen for, at der kommer flere negerjournalister i fremtiden, og hvor smider vi dem i så fald hen?

Med venlig hilsen

Louise Frekert, Dansktoppartiet

Du har fat i noget relevant, Louise. Med den nye æstiske linie her på skolen taler alt for, at der bliver flere af de individer, vi har hørt jer omtale som "de måske fregnede". Vel Vidende foreslår, at vi gør, som vi gjorde med rødstrømperne i sin tid. Venter på, de går af mode.

Farvel Louise,

Vel Vidende

nem årene har ytret sig negativt om min hårpragt. Det langsigtede mål er at opstille en gabestok uden for Dicars kontor, hvor mine kritikere skal tvinges til at propagandere for EUs betænkning om betaling af renter og royalties mellem associerede selskaber i forskellige medlemsstater. Mon ikke spydighederne forstummer så?"

Flemming Switch:

"Jeg vil ikke føre aktiv kampagne som sådan. I stedet vil jeg kigge ind i mig selv og finde mit indre powerpoint."

Kim Minke:

"Ingen kan røre mig, endsige finde mig."

Oluf Jørgensen:

"Nu er jeg ikke typen, der siger tingene indirekte, så jeg har valgt at spille med åbne kort. Jeg har arrangeret en forsøningsmarch, så alle kan se, at jeg vil mine kære små det godt. Marchen begynder i Frøbets Auditorium og endestation to en halv time senere bliver Frøbets Auditorium. Vel mødt."

Kantine-Ida:

"Tuttelitut, und ein bischen frieden. På efterløn, i latterklub, en halv tønde rom og ostebolle natten lang."

Henrik W. Jørgensen:

"Fremtiden er TV og TV er fremtiden."

TV-journalistikkens ypperste mål er som bekendt at få den interviewede til at se beklemmt ud, og så længe vi TV-folk sætter form over indhold, er der ingen, der kan hænge os op på noget. Min fremtid er sikret."

Nils Mørk, IT-mand-og-mus

"Vi er sikret arbejde, indtil vi har løst alle de problemer, der er med Mac'erne. Tralala-lala."

Tak for spørgsmålet, Esben
Vel Vidende

Spørgsmål rettes til:
www.velvidende@mail.djh.dk

Vel Videndes sekretær vurderer størrelsen på en ærgerrig sædcelle

Hej Vel Vidende

Hvordan ser fremtiden ud for vore lærere og skolens øvrige ansatte?

Venligst Esben, 1. semester

Vi spår nødigt om fremtiden. Hvad vi imidlertid kan gøre, er at spørge vore op-højede guruer, hvad de hver især foretager sig for at sikre deres position på skolen i en tid, hvor lærerevalueringer og besparelser sætter dagsordenen. Her følger et udpluk af svarene:

Jan Dyberg:

"På Dicar har vi sammenkørt listen over elever, der får EU-støtte til pelsdydrift, med vor database over de elever, der gen-

